

ÜNNEPI IGEHIRDETÉSEK
A DEBRECENI REFORMÁTUS HITTUDOMÁNYI
EGYETEM LEGÁTUSAI SZÁMÁRA

2016/2017

Ünnepi igehirdetések
a Debreceni Református Hittudományi Egyetem
legátusai számára
2016/2017

Szerkesztette:
Horsai Ede

Kiadja a Debreceni Református Hittudományi Egyetem
Felelős kiadó: Dr. Bölcskei Gusztáv rektor
Nyomda: Monaprint Bt.
Felelős vezető: M. Szabó Monika
Debrecen, 2016

TARTALOM

Karácsonyi ünnepkör

Czető Norbert: János 1,14a (Szenteste)	7
Dr. Bölcskei Gusztáv: János 1,4–5	12
Katona Béla: Lukács 2,1–14	18
Dr. Bölcskei Gusztáv: Ézs 9,1–6	24
Andrássy Gergely: 2 Mózes 32, 1–6; János 3,16	29

Húsvéti ünnepkör

Dr. Hodossy-Takács Előd: 1Korinthus 5,6b–8 (Nagyszombat)	37
Némedi Gusztáv: Máté 28,5–6	42
Dr. Tőkés Zoltán: Mt 5,3.8	48
Nagy Zsolt: Máté 28, 11–15	52
Szabó Pál: Róma 10,9	57

Pünkösti ünnepkör

Dr. Bölcskei Gusztáv: János 14,15–17	67
Dr. Tőkés Zoltán: 1János 5,7–8	71
Zsoldos Tibor: 1. Sámuel 10:6	76
Katona Béla: ApCsel 2,1–8. 12–24. és 36	82

KARÁCSONYI ÜNNEPKÖR

SZENTESTE
„Az Ige testté lett...”
Czető Norbert (Tiszacsege)

Előima: *Mennyei Istenünk! Köszönjük, hogy karácsony a világosság ünnepe lehet! Nem a mű- és olykor giccs hamiskás ragyogásáé, hanem azé a világosságé, amely sötétséget legyőzve eljött ebbe a világba!*

Urunk Istenünk! Ezért a lelkünk sötét szegleteit átvilágító, Lelkedtől fénylő világosságért imádkozunk, hogy félelmeinket, aggodásainkat elűzze és lehessünk gyermekeid. Engedd meg nekünk, hogy érezzük jószágod szívünkbe áradó melegét, amely életre hív reménységet, növekedésre serkent hitet és erősítheti a szeretetünket Irántad és egymás iránt!

Segíts befogadóvá válni, hogy mind életünkben, mind családjunk életében legyen helye, szállása ma is otthonát kereső Jézusunknak. Tedd valósággá életünkben az Ő jelenlétét, áldását és ajándékozz meg minket karácsony igazi csodájával: a testet öltött Szeretettel, akinek nevében most Téged kértünk! Ámen.

Textus:

„Az Ige testté lett...” (Jn 1,14a)

Krisztus születését Ünneplő Gyülekezet!

Az elmúlt napokban többször átolvastam a jól ismert, hol megénekelte, máskor gyermek-rímekbe rendezett biblia karácsonyi történetet a bölcséről, pásztorokról. Az ünnepi készülődésben most azonban nem a körülmények titkot feltáró üzenetére figyeltem, hanem az elhangzott beszédekre, amelyek szavakban, tettekben egyaránt érthetőek.

I., Eltérő nyelvezet

a, A legtöbbet az *angyalok beszélnek* a karácsonyi történetben. Szólnak a csodáról, a szeretet gyermekségéről, az utat mutató csillagösvényről, végül Isten jászolbölcsős ajándékáról.

Kiábrándító azonban, hogy a karácsonyi történetben *van egy sötét nyelvezet is*. Ez az emberi gyűlölet szava, amely az akkor uralkodó király, Heródes által szólalt meg. Ez a beszéd – ahogy a Biblia leírja -,

telve volt irigységgel, haraggal. Heródes nem kért, hanem parancsolt. Olyan nyelvet beszélt, amelyik *gyermekellenes* lett, *családok életét felforgató*, békességüket megtörő és fájdalmakat okozó. Éppen akkor, amikor beköszöntött az első karácsony.

Angyali híradás – heródesi szó: két nyelvezet, két eltérő beszédmód.

Az egyiknek az ALANYA JÉZUS. Régi, olykor izzadságos nyelvtanórákról tudjuk, hogy az alany és az állítmány határozza meg a mondatot. Ezekhez igazodik minden más jelző, határozó stb. Az angyali nyelvezet Jézusról beszélt, a SZERETETNYELV ALANYÁRÓL. Ám rögtön, szavakba rejtve ugyan, de azonnal hozzátették az ÁLLÍTMÁNYT. Az „Üdvözítő, megváltó született nektek” – kifejezés már magában hordta, hogy ez a Gyermek *a szeretet állítmányán* (és most szó szerint vegyék ez a kifejezést), tehát a szeretet „állítmányán”, a GOLGOTAI KERESZTEN mutatja meg Isten szeretetét. Ez a szeretet mindennek az alapja. Ezért igazodik minden angyali dicséret, ékes mennyei jelző Jézushoz és az Ő Szabadításához: az ALANYHOZ és az ÁLLÍTMÁNYHOZ.

2, Ám visszatérve Heródeshez, láthatjuk, hogy a gyűlölet nyelvezetének JÉZUS CSAK A TÁRGYA volt, mert ez a lelkület *mindent és minden időben ELTÁRGYIASÍT*. Nincs mögötte hála, szívet megérintő érzelem, csak önző értelem. Heródes hideg, tárgyilagos, kegyetlen. Nyelvezete szavakban, tettekben *békességet borító, fájdalmakat okozó*, gyermekéleteket megnyomorító. Gondoljunk csak a bibliai történetre.

b, Sajnos minden földi karácsony körül *megtalálható e két nyelvezet.*

– Van sötét beszéd, amelyik Heródeshez hasonlít. Vannak családok, ahol karácsonykor csak a szeretetlenség, az irigység, a harag szólal meg. Feszültséggel telítődik az ünnep. Ki ne élt volna már át ilyet? Az ilyen lelkület felforgatja a család életét, megtöri a békességet és fájdalmat okoz. Sőt! Heródes tetteire utalva, az ilyen sötét nyelv *gyermek-ellenes*, akár apák, akár anyák, akár nagyszülők szólják! Gyermeklelkek sérülnek ott, ahol csak ez a sötét nyelvezet szólal meg. De sérül a krisztusi Gyermek is!

– Istennek hála, hogy vannak azért olyan családok, ahol tudják még beszélni a szeretet nyelvét. Félretevődik a hétköznapi gondja-baja és előtérbe kerül a figyelmesség, a törődés simogató hangja.

Te kedves Testvérem, odahaza melyik nyelvet beszéled ezen az ünnepen? Milyen nyelven szólalsz meg édesapaként, édesanyaként, nagyszülőként?

Ez a Te döntésed! Lehet JÓL VÁLASZTANOD!

II. Az igazi szeretet nyelve

a, *Kedves Testvérem!* Nem ítélni akartam. Én magam is pontosan tudom, hogy a *szeret nyelve nehéz*. Elsajátításához rengeteg idő, gyakorlás kell. Vajon miért? Mert az igazi szeretet nyelve világunktól idegen. Karácsony az igazi szeretet ünnepe! *De egyáltalán mit jelent az, hogy igazi szeretet?*

A mai világban a szeretet személytelenné vált, tárgyiasult. Önmagunktól függetlenül akarunk szeretni, vagy éppen tárgyakkal. Mert ki az, aki ezen az ünnepen *CSAK MINŐSÉGI IDŐT, ELISMERŐ SZAVAKAT, ÖNZETLEN SEGÍTSÉGET VAGY ÉPPEN SZÍVBŐL JÖVŐ ÖLELÉSEKET ADOTT VOLNA?* Egyszer azt mondta valaki: az ételt megenni, a tárgyakat használni kell, az embereket pedig szeretni. Manapság minden visszájára fordult. Az ételeket „imádjuk”, a tárgyakat rajongásig szeretjük, ám egymást, ha tehetjük, „megesszük” vagy éppen használjuk, kihasználjuk. Eltorzult a világ és ezért mondtam, hogy *személytelenné vált a szeretet és tárgyiasult*.

b, Az első karácsony azért tanít tehát az igazi szeretetről, mert a Bibliában az igazi szeretet nem valami (nem csupán érzések, fennkölt gondolatok összessége), hanem VALAKI! Jézus Krisztusról van szó, aki gyermekként érkezett el a világba egykor, kétezer évvel ezelőtt. Születéséről szépen, meghatóan írt Máté és Lukács, Jézus két barátja evangéliumukban. De János, Jézus egyik legfiatalabb szeretett tanítványa is leírta Jézus születését. Igaz, nem olyan bőven, mint a másik két cimborája. Mondandójának lényege egyben a legrövidebb születéstörténet: „*Az Ige testté lett...*”

Mi történt János evangélista szerint az első karácsonykor? Az Ige, azaz Isten SZERETETE testté lett! Alakot nyert, körvonalat,

TARTALMAT, lélegző, gyermekként szuszogó, csöppnyi szemben ragyogó valóságot! Ezen a karácsonyon egy kép által értettem meg mindezt.

Egy árva kicsi lányról, alig négy-öt évesről őrzök évek óta egy képet, a háború sújtotta Irakból. Ott él, ahol szörnyűségek és borzalmak vannak, fegyverek ropognak. Ez a kócos, bozontos, piszkos ruháskájú és arcú kislány sohasem láthatta az édesanyját, édesapját. Nem volt, ki átölelje, suttogó szavával megnyugtassa, félelmének könnyeit letörölje. Mégis, valahol a szíve mélyén érezte ez a picur, hogy van egy érzés, egy ősi szeretet-ösztön, amelyik tettekre sarkallta. Ez a kis árva egy nap kiment az árvaházból és pici krétájával lerajzolta az édesanyját a hűvös

aszfaltra. Csak úgy, egyszerűen, gyermeki körvonalakkal, „pont-pont-vesszőcskével”. Majd amikor kész lett, lefeküdt a hideg aszfaltra, ölébe kuporodott és elaludt...

Kedves Testvérem!

Egy elárvult világban élünk, ahol egyre kevesebb a melegséggel teli, szerető szó, a minőségi idő, az ajándékozás, az önzetlen szívesség, egy-egy ölelés, érintés. Egyre többet rombol a heródesi nyelv. Csak *körvonalaiban érezzük sokszor a szeretetet*, de reménységgel eltöltő tartalma nincsen. Talán most már jobban érted, hogy miért küldte el Isten a Fiát, Jézust ebbe a világba! Azért, hogy az Ő szeretete testté legyen! Látható értelme, tartalma legyen! *Öltsön testet Benned* is a szeretet, hogy legyen minőségi idővel, elismerő szavakkal, kedves ajándékokkal, szívességgel és őszinte öleléssel teljes a karácsonyod, mert ez egy olyan NYELVEZET, amit mindenki

érteni fog! Gyakorold és beszéld! Legyen TARTALMA! Így kívánok Neked, családodnak áldott, „tartalmas” karácsonyt!

Imádság: *Urunk Istenünk! Az érthető nyelvezetért adunk most hálát, amely mindennél tisztábban kifejezi Jézus szeretetét irántunk! Köszönjük, hogy Ő értünk is eljött ebbe a világba, hogy megmutassa a beszélhető szeretetnyelv sebeket gyógyító, feszültségeket feloldó, családokat összetartó erejét.*

Urunk Istenünk!

Kérünk Téged, hogy áldj meg minket ezzel a tiszta, karácsonyi nyelvezettel és bocsásd meg nekünk a heródesi szavakat, amelyekkel megbántottunk, lelki sebeket, sérüléseket okoztunk! Segíts nekünk abban, hogy a mi szeretetünknek az alanya legyen Jézus és ne a tárgya, hogy az Ő szeretete hassa át és határozza meg ünnepünket. Őrizd meg minket a hamis, csupán tárgyiasító „szeretettől”, a gyermek-ellenes lelkülettől és segítsd a mi karácsonyunkat, hogy ne csak körvonalaiiban legyen ünnep az ünnep, hanem legfőképpen és mindenekelőtt tartalmában!

Köszönjük, hogy Jézus Krisztusért meghallgatsz minket! Ámen.

„Jertek, hogy lássuk a világosságot!”

Dr. Bölcskei Gusztáv (DRHE)

Lekció: János 1,1-14

Előíma: Örökkévaló Isten, szerető mennyei Édesatyánk Jézus Krisztus által!

Magasztalunk Téged, aki a magasságban, a hozzáférhetetlen világosságban lakozol, azért, hogy szent Fiadban, a mi Urunk Jézus Krisztusban közénk jöttél, megosztottad velünk örökkévaló dicsőségedet és életedet, s magadra vetted a mi életünk minden terhét és hiábavalóságát.

Dicsérünk és magasztalunk Téged azért a csodálatos irgalomért, amellyel emberi Istenünkké lettél, és Krisztus által fordulóponthoz juttattad a mi életünket is.

Áldunk Téged életünk elmúlt karácsonyaiért, az örömteliekért és a fájdalmasakért egyaránt. Köszönjük a ma karácsonyát szereteteink között, itt a gyülekezet közösségében. Hálát adunk Neked Szentlelked megelevenítő erejéért. Most is azért könyörgünk, szólaltasd meg közöttünk a Te ígédet, a Te evangéliumodat. Segíts meg bennünket, az ige hirdetőjét és hallgatóját egyaránt.

Urunk, hisszük, hogy hallottál bennünket. Kérünk, beszélj most velünk kegyelmesen a Te Szentlelked által Jézus Krisztusért. Ámen.

Textus: János 1,4–5

Ünnepelő Gyülekezet! Kedves Testvéreim!

Karácsony ünnepét nehéz elképzelni a fény, a világosság nélkül. Ez illik hozzá. Legyen az akár a gyertya fénye vagy a pompásan kivilágított kirakatok, néhol egész városok, valamilyen formában mindig megjelenik karácsony ünneplésében az a törekvés, hogy világosságot teremtsünk magunk körül.

A Szentírás lapjain is ott találjuk a világosság valamilyen formáját Jézus születésének történetében. A napkeleti bölcseket a csillag fénye igazítja útba, a betlehemi mező pásztorainak felragyog Isten dicsőségének fényessége. Simeon azért magasztalja Istent, mert megláthatták szemei, amit Isten üdvözítő akarata a népek

világosságaként küldött el e világba. De már Ézsaiás próféta is így jövendöl a Megváltó születéséről: „*A nép, amely sötétségben jár, lát nagy világosságot; akik lakoznak a halál árnyékának földében, fény ragyog fel fölöttük!*” (Ézs 9,2). S szinte erre rímel rá János evangéliumának szava, melyet alapigénkben hallottunk: „*Ő benne volt az élet, és az élet volt az emberek világossága. És a világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be azt.*”

De nemcsak a századokkal korábban élt próféta jövendöléséig repít vissza az időben János evangélista, hanem sokkal messzebbre. Hiszen a Szentlélek múltat, jelent és jövendőt összekapcsoló hatalma által együtt látja és szólaltatja meg a teremtés hajnalán elhangzott, életet adó szót: Legyen világosság! és a Názáreti Jézusban megjelent megváltó szeretet kijelentését: „Én vagyok a világ világossága!” Engedjük most mi is, hogy Isten Igéje és Szentlelke felemeljen bennünket a lüktető idő sodrása fölé, hogy most itt is találkozhasson egymással az első, a régmúlt karácsony, a mi emlékeinkben volt egykori karácsonyi ünnepek és az örökkévaló, el nem múló ünnep.

Engedjük, hogy felemeljen Isten Lelke. Ne azért, hogy elfeledjük egy rövid időre, hogy hol is élünk, hogy milyen terhek terhelnek, fájdalmak szomorítanak bennünket 2016 karácsonján. Azért hadd emeljen fel bennünket, hogy jobban lássuk magunkat is, múltunkat, jelenünket és holnapunkat. Hiszen nekünk már nem kell várni arra, hogy megszülessen a világ megváltója, nem kell úgy tennünk, mintha neki minden évben újra meg kellene születnie, nem kell úgy tennünk, mintha nem ismernénk a karácsonyi történet folytatását. Ő megszületett, az Ige testté lett, s mi láthatjuk, érzékelhetjük, hallhatjuk, felfoghatjuk Őt, mint a megfeszített és feltámadott Urat.

1. A karácsonykor egyszülött Fiát elküldő Isten a világossága Istene – így hangzik a karácsonyi evangélium első most megszólaló üzenete. Isten világosság, és nincsen Őbenne semmi sötétség – mondja a Szentírás. S ezt szabad nekünk úgy érteni, hogy a Teremtő Isten, aki az élet lehetőségével ajándékozta meg teremtett világát, változatlan hűségével tartja fenn és irányítja a világot azóta is, ma is. Nem húzódik vissza, nem engedi homályba borulni, nem engedi át a

sötétség hatalmának, hanem Jézus Krisztusban még közelebb jön, hogy el ne vesszünk, hanem örök életünk legyen.

S ezek nem csupán szépen, kegyesen csengő szavak, hanem az életünket hordozó, megtartó és irányító szeretetnek a valóságáról bizonyosságot tevő kijelentések. Az Ő szeretetének és hűségének világossága nem ideiglenes, átmeneti, az életünk vagy a történelem egy-egy korszakához kötött, hanem valóban a kezdettől a végig tartó világosság. A Teremtő és megváltó Isten felől jövő ragyogás az, aminek a jegyében élhetjük az életünket, s szemlélhetjük minden dolgunkat. S milyen jó ezt tudni, milyen jó ebbe belekapaszkodni olyankor, amikor magunktól oly sok homályos, elmosódó, kiismerhetetlen dologtól retteg az életünk. Mi lesz velünk? Mire nőnek fel gyermekeink, unokáink? Mire számíthatunk jövőre?

Ó, sokáig tudnánk sorolni az ilyen kérdéseket, anélkül, hogy megnyugtató választ tudnánk magunknak vagy egymásnak adni. De ha hittel hisszük, hogy karácsony azt üzeni nekünk: a mi Istenünk a világossága Atyja, akkor végbemegy az a csoda, hogy nyugalmat találunk nyugtalankodó szívünk számára. S ennek a nyugalomnak nem valami emberi optimizmus a forrása: úgys meg tudunk oldani minden nehézséget, nem is valami fásult beletörődést jelent: majd csak lesz valahogy. Ennek a nyugalomnak az a bizalom a forrása, hogy tudhatjuk: olyan Atyánk van, akinek hűsége és szeretete elegendő arra, hogy jó véghez vigye a mi életünket is.

2. Ahol a testté lett Ige, a karácsonyi Jézus jelen van, ott megtörik a sötétség hatalma – így fogalmazhatjuk alapigénk második üzenetét. A karácsonyi világosság fénye nem olyan, mint a csillagszóró, vagy a felvillanó reflektorfény, Isten nem egy különleges, egyszeri csodával akarja elkápráztatni a világot, amelyiket legalább egy évben egyszer ámulattal lehet csodálni, vagy amelyiknek rejtélyén el lehet gondolkozni. Nem egy alkalomra szól, mert Jézus Krisztus valóban „örök társunk” lett, akinek szüntelen világosságát nem tudja elnyelni a sötétség. Őbenne Isten végérvényes akarata öltött testet, „Istennek minden ígérete Őbenne lett igenné és ámenné” – ahogyan Pál apostol fogalmazza.

Ezért ha Jézus Krisztus világosságáról tudunk, akkor azt is tudjuk, hogy ennek a világnak, s benne nekünk nem csupán

„árnyékéletünk” van, hanem teljes és valódi életet élhetünk. Karácsony világossága ott ragyog Jézus egész életében. Ezért látja Ő mindig az Atya akaratát, látja a Sátán villámcapásszerű alázuhanását, látja az ember szívének szándékát, látja a megalázottak és megnyomorítottak sokaságát, látja testi gyötrelmeinket, látja egyedüllétünket, de látja a keresztet és a feltámadást is. Benne nem keveredik össze a jó és a rossz, a sötétség és a világosság, az igazság és a hazugság. Ő igazán tud ítélni, mert egyedül Ő látja jól a dolgokat.

Csak ez a világosság teszi lehetővé, hogy meg lehessen különböztetni egymástól azokat a dolgokat, amelyek a bűn miatt olyannyira összekeverednek egymással. A karácsonyi világosság az egyetlen hiteles tájékoztatás a világ, az ember sorsáról és állapotáról, lehetőségeiről és feladatairól. S nekünk sem marad más, mint a jézusi mérce. Ha hisszük, hogy ő a világ világossága, a mindenség fénye, akkor nem kell félnünk a sötétség hatalmától sem életünkben sem halálunkban.

De nemcsak úgy igaz ez, hogy elmondhatjuk: az életünk a világosságból jön és a világosság felé tart. Igaz ez egész életünk folyamán: amikor úgy érezzük, hogy összekuszálódik az életünk, amikor elveszítjük a fonalat, amikor nem érzünk erőt a folytatáshoz, amikor nem tudjuk magunktól, hogy ki a barát és ki az ellenfél, akkor ez a világosság adja meg a támpontot, ez melegíti át szívünket, ez emel fel a csüggedésből. Krisztus fényessége adja a reményt. Nekünk is és az egész világnak. A világ világosságnak mondja magát a mi Urunk. S ebben benne van az a bizonyosság, hogy Őt nem lehet túlszárnyalni, nem lehet leírni, nem lehet a hátunk mögött levőnek, elavultnak tekinteni, hiszen a fény sebességénél nincs gyorsabb ebben az egész világegyetemben. Karácsony világossága nemcsak a múltunk, hanem a jelenünk és jövőnk is.

3. Karácsony világosságát nem képes elnyelni a sötétség, sem a körülöttünk, sem a bennünk levő sötétség. Ezért üzeni alapigénk ma azt is, hogy *merjünk járni ebben a világosságban, használva annak gyógyító, átmelegítő erejét.* Arra, hogy „*Én vagyok a világ világossága*” – Jézus szájából az következik, hogy tanítványaihoz fordul, és azt mondja nekik: Ti vagytok a világ világossága. Arra az életformára biztat, amelyben a világosságnak fényleni kell a ház lakói

számára. Aki karácsony örömét, csodáját átélte, azt megismerte, az nem élhet tovább kesergő, panaszkodó életet.

Ágostonról, az ókori keresztyénség nagy tanítójáról jegyezték fel a következő történetet: Észak-afrikai püspökként misszióba küldött egy fiatalembert egy olyan területre, ahol még nem ismerték Krisztus evangéliumát. A fiatalember lelkesen, lobogó hittel és öntudattal indult el feladata végzésére. Néhány esztendő múlva visszatért püspökéhez, s keserű panaszáradatot zúdított rá. Így szólt: Rettenetes ott a sötétség, ahová küldtél. Erre Ágoston így szólt: Nem azért küldtelek oda, hogy megtudjam, mekkora a sötétség, hanem azért, hogy világíts.

Világítani – ez a krisztusi tanítványok küldetése ma is. Ha csak a panaszkodók karába állunk be, ha csak azt számlálgatjuk, hogy milyen kevés az esélye az evangélium terjedésének, akkor még nem hittük el igazán, hogy a világosság valóban fénylik.

Akkor kezdünk el a világosságban járni, ha felénk közeledő árnyakban felismerjük a felebarátot, a világosságra vágyó, emberséges életet élni akaró embertársat, a ránk bízott teremtménytársakat, családot, gyülekezetet.

Könyörögjünk Isten Szent Lelkének csodájáért, hogy lássuk a világosságot, lássuk benne mindig Jézus Krisztust, hogy el ne csüggedjünk. Könyörögjünk a Szent Lélek csodájáért, hogy lássunk az Ő világosságában mindent és mindenkit. Így áldjon meg minket a mi Istenünk ezen az ünnepen, így adja karácsony világosságának áldását. Ámen.

Utóima: Szerető Mennyei Atyánk! Köszönjük a Te egeket szétszakító és sebeket begyógyító irgalmadat és szeretetedet. Köszönjük, hogy világosságot gyújtasz nemcsak elménkben, hanem szívünkben is. Köszönjük ajándékokat, fiadat, Jézus Krisztust, aki maga a Világ Világossága! Kérünk, hogy ne csak ünneplésünket szője át a Te jelenléted, hanem minden dolgunkat, minden szavunkat, és minden tettünket. Tégy bennünket követőivé a Te Egyszülött Fiadnak, hogy olyan életet élhessünk, mely méltó a Te gyermekeidhez. Kérünk, add nekünk a Te világosságod, hogy lássuk meg, mi mindent adtál és adsz nekünk! Kérünk, nyisd meg a szemünk, hogy mi is úgy

tudjunk nézni, látni, harcolni a sötétség erőivel szemben, ahogyan Te tetted és teszed Fiad által. Add, hogy az előttünk járó irgalmas Szeretet lábnyomait követve jussunk el mindazokhoz, akik ünneptelen élettől, megüresedett szívvel, tartalmatlan szavakkal vergődnek nap, mint nap körülöttünk. Hadd sugározza tovább életünk a Tőled jövő melegítő, gyógyító fénysugárt.

Atya, Fiú, Szentlélek Isten, aki magad vagy a teljes és tökéletes szeretet, kérünk, kegyelmedből hallgass és áldj meg minket! Ámen

A karácsonyi nagy öröm!

Katona Béla (Nyíregyháza- Kertváros)

Lekció: Titusz 2,11-15

Előima: *Mennyei Atyánk! Annyi mindennel van tele a világ és azon belül a mi életünk is. Megjelenik ezer meg egy dolog és ezek mindegyike valamilyen irányba akar terelni bennünket. De olyan hálás a szívünk azért, hogy a Te üdvözítő kegyelmed is megjelent. Ráadásul minden embernek. Nemcsak az öregeknek, vagy csak a fiataloknak. Nemcsak a házasságban élőknek, hanem az egyedül élőknek is. Nemcsak a felnőtteknek, hanem a gyermekeknek is. Nemcsak az egészségeseknek, hanem a betegeknek is. Köszönjük Urunk, hogy kegyelmed nekünk személyesen is szól. Ránk is vonatkozik. Szeretnéd, ha elfogadnánk.*

Köszönjük, ha hittel mondhatunk igent rád és a fiadban, Krisztusban kínált kegyelemre. Hiszen Jézus megszületésének értelme nem kevesebb, mint az, hogy örök élete legyen a benne bízókna. Jézusban bűnbocsánat és örök élet vár mindenkit, aki hisz Őbenne. Ezt látva kimondhatjuk, hogy Jézus a legnagyobb ajándék számunkra Urunk. A vele való személyes kapcsolat és ebből még igen sok áldás következik életünkre nézve.

Köszönjük, hogy az idei karácsony ünnepén is hirdettetik számunkra az örömezenet, melyet elfogadva, szívünkbe zárva megköszönhetünk neked és megélhetjük, sőt továbbadhatjuk embertársaink számára is. Szólj Urunk, mert itt vagyunk, hogy szívünkig hatoljon Igédnek életformáló üzenete! Megváltónkért, a karácsonykor közénk Jézusért hallgass meg bennünket! Ámen

Textus: Lukács 2,1–14

Ünneplő Gyülekezet! Szeretett Testvéreim!

Ha a karácsonyi történet előbb hallott leírására gondolunk, akkor talán nem túlzás azt állítani, hogy a szakasz második fele olyan meseszerűnek tűnik. Hiszen egy angyal jelenik meg néhány pásztornak. Elmond egy nagy és örömdetes hírt, majd azután angyali seregek sokasága is megjelenik. Nyilvánvaló, hogy a gyermeki szíveket is megdobogtatja egy ilyen történet, de hogy mennyire nem

mese ez az egész, hanem nagyon is valóságos dolog, azt éppen a szakasz első feléből láthatjuk meg. Amikor is Lukács evangélista belehelyezi a történelembe ezeket az eseményeket, elmondja azt, hogy mikor, hol, és miképpen történt az Úr Jézus Krisztus megszületése. Azt mondja, hogy a nagy Római birodalomban, éppen Augustus császár uralkodott, Szíriában éppen Czirénius volt a helytartó.

És milyen érdekes abba belegondolni, hogy egy ilyen nagy ember, mint a Római birodalom első embere, a császár, akarva-akaratlanul is az Isten kezére dolgozott. Miért is mondom ezt? Hiszen azt mondja az ige, hogy összeírást tartottak, ami nem volt más, mint egy nagy népszámlálás, és ennek oka nem egyéb, mint az, hogy készítették a jövő esztendei büdzsét, a költségvetést. Meg kellett nézni, hogy hány emberünk van, és mekkora adót kell kivetni rájuk. S egy ilyen politikai eseményt az Úr Isten arra használt fel, hogy azt, ami több évszázaddal korábban az Isten által meg lett ígérve, hogy a júdeai Betlehemben fog megszületni a Megváltó, megvalósulhasson. Hiszen József és az áldott állapotban lévő Mária, Názáretben éltek az életüket és azért kellett elmenniük Betlehembe, mert József onnan származott.

Testvérek! Az igének ez a része, engem hallatlanul megnyugtat olyan értelemben, hogy ma is vannak földi hatalmasságok, ma is vannak emberek, akik azt hiszik, hogy rajtuk nagyon sok múlik ezen a világon. Valamilyen szinten így is van, de végső soron nekünk, hívő embereknek mindig azt kell látnunk, hogy az Úr Isten mindent a kezében tart, sőt bölcsen igazgat. Ha egy akkora birodalomban, mint a Római birodalom volt, ahol a császár is úgy tudott cselekedni, bár nem is sejtette, hogy azzal az Isten akaratát szolgálta, mennyivel inkább így van ez ma is, és máskor is hitünk szerint.

Hallottuk tehát a leírást, annak rövidségét, tömörségét, hogy hogyan is születik meg az Úr Jézus Krisztus. Nem Betlehem városának valamely nagyszerűen felújított kórházában, nem magánklinikán, nem egy három- vagy négycsillagos szállodában, hanem egy egyszerű istállóban. Ez mutatja meg leginkább, hogy Isten mennyire közösséget vállal velünk, emberekkel. A lehető legmélyebbre hajolt, hogy a magát a legmélyebben érző ember se

mondhassa: mennyire nem tudja átérezni Isten az én életem nyomorúságát. Mert áttudja, átérzi és ezért jött közénk ilyen körülmények között.

Azt írja Igénk, hogy *nem volt számukra hely!* Ez a kis szomorú mondat meghúzódik ebben a leírásban, de észre kell vennünk, hogy ott van. Nyilvánvalóan azt kérdezi a mindenkori embertől, hogy a mi életünkben van-e hely Jézus számára? Nyilvánvalóan, mi, akik itt vagyunk a templomban egyértelműen azt mondhatjuk, hogy igen, van hely az Úr Jézus Krisztus számára az életünkben. Hiszen egyébként otthon maradtunk volna ebben a téli hidegben, miért is jöttünk volna el otthonunkból a templomba, mégis megdöbbenő arra gondolni, hogy sokaknak a lelkében, szívében nincs hely Jézus számára.

Ma is sok helyen adnak karácsonyi hangversenyt, van egy-egy ünnepi műsor, ott elhangzanak ünnepi beszédek, és ezek leírásra is kerülnek, és nincs is ezzel semmi baj. Csak sokszor éppen a lényeg hiányzik belőlük, sokszor még utalás sincs az Úr Jézus Krisztusra. Benne van a tél öröme, a karácsonyfa ragyogása, a szeretet, netán még a család említése, de az, hogy a karácsony Jézus Krisztus miatt ünnep, az nincs benne. Mert sokaknak nem erről szól az ünnep. Nem is meglepő, amikor azt olvassuk, hogy *december 25-én nem is érdemes kiszállni az ágyból, ha elég közel van az bejgli és a távirányító.* Ám nekünk, Isten gyermekeinek éppen azt üzeni a karácsony és az Úr Jézus Krisztus megszületése, hogy érdemes egy kicsit a kényelmünket elhagyni. Érdemes egy kicsit hátrahagyni mindazt, amit az otthonunknak nevezünk, hogy eljőjünk az Isten házába, és az Úr Isten mellett tudjunk ünnepelni, mert ezzel egyértelműen kifejezzük azt, hogy a mi életünkben van hely Jézus számára.

Testvérek! Hallottuk a történetet, hogy hogyan is folytatódik, amikor néhány pásztornak megjelenik egy angyal, és azt mondja nekik, hogy *„Ne féljete, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, mely az egész nép öröme lesz!”* Az angyal tehát nagy örömet hirdet, a pásztoroknak, és ha úgy belegondolunk a saját életünkbe, akkor azt látjuk, hogy mennyire igaza van egyik református énekünknek, amely azt fogalmazza meg, hogy *„Rám-rám derül ismeretlen utamon egy kis öröm.”*

Kis örömeink vannak ebben az életben. Ha a mostani napokra tekintünk, akkor azt mondhatjuk, hogy az iskolás gyermekek szempontjából egy kis öröm, hogy téli szünet van, nem kell menni az iskolába, nem kell korán kelni, nem kell leckét írni, egy kis ajándékban is bizonyára részesülnek. A felnőtt emberek számára – legalábbis a testvérek számára – egy kis öröm, hogy nem kell bemenni a munkahelyre, van néhány munkaszüneti nap, lehet pihenni. Együtt lehetünk a családdal és gondolhatunk még egyéb örömökre is, még egy jó film is örömet tud szerezni számunkra karácsonykor.

De látnunk kell azt, hogy az angyal nem kis örömet akar nekünk hirdetni, hanem nagy örömet. És ez egy óriási különbség. Hiszen a nagy öröm az egy el nem múló öröm. Az független a külső körülményektől, független az időjárástól, független attól, hogy most éppen életünknek boldogabb, vagy kevésbé boldogabb szakaszát élem. A nagy öröm ezektől független akar lenni, mégpedig azért, mert ez nem egy földi öröm, hanem ez egy mennyei öröm. És, hogy ez hogyan lehet a mienk arra nézve szintén egy református éneket hívok segítségül, azt fogalmazza meg egyik dicséretünk, hogy „*a Te jelenléted, megvidámít éltet, bátor szívet ad!*” Valójában ez az ember örömeinek igazi forrása, az Úr Isten jelenléte, ha kérünk belőle, ha akarjuk, hogy az Isten velünk legyen! Karácsonykor, de azelőtt vagy azután is!

Testvérek! Ettől lehet tartós, hiszen az angyal nem azt mondja, hogy nagy örömet adok nektek! Hanem nagy örömet hirdetek! A nagy öröm nem lehet mindenkié. Csak azoké, akik megkeresik az öröm forrását. Akik elmozdulnak, hiszen az Úr angyala hirdette ezt a nagy örömet, de a pásztoroknak kellett elindulni Betlehem felé és találkozni az élő Krisztussal. És ők ezt megtették. Mint ahogyan azt mondhatom, hogy mi is mindnyájan megtettük ezt. Hiszen mit érne egy nagy örömhír számunkra, ha nem indulnánk el, és néznénk meg azt, hogy tényleg úgy van-e?

Egyébként olyan érdekes belegondolni, hogyha végiglapozgatjuk egyéni csendességünk idején az énekeskönyvünkben azt a néhány karácsonyi éneket, amely benne van, szinte mindegyikben ott van az öröm. Ott van ez a nagy öröm, hisz az Isten ténylegesen örömet akar nekünk szerezni. Mégpedig egy olyan örömet, amelyik elmúlhatatlan, ám mennyire igaz, hogy az Isten mindent megtesz

értünk, de semmit nem tesz meg helyettünk. Ő megtette a saját magáét, a többi rajtunk múlik. Az Isten irányába való elindulásunk, a vele való kapcsolatunk élővé formálása ez már a mi feladatunk, és igaz, hogy az öröm forrása Jézus Krisztus és benne mindent megtalálunk.

Testvérek! Azt mondja az angyal, hogy *Megszületett az Úr Krisztus a Dávid városában!* Egy kicsit azon kezdtem el gondolkodni, amikor készültem erre a szolgálatra, hogy biztos vagyok benne, hogy az Úr Jézus Krisztus senkire nem haragszik, amikor megkérdezzük egymást ilyenkor karácsonykor vagy az ünnep után, hogy és *Neked mit hozott a Jézuska?* Senkire nem fog haragudni az Úr Jézus Krisztus, ha ezt megtesszük egymással, csak arra gondoltam, hogy azért lélekben nem szabad csupán a kis Jézuskánál leragadnunk.

Mert ő nem a kis Jézuska akar nekünk lenni. A pásztorok nem azt hallották az angyaloktól, hogy megszületett nektek a kis Jézuska, menjete és nézzétek meg, hanem azt mondta, hogy megszületett az Úr Krisztus, a Dávid városában. Érezzük, hogy mekkora különbség van a kettő között? Nem mindegy, hogy Jézusra mi úgy tekintünk, és úgy gondolunk, mint egy kicsi, kisdéd, éppen megszületett gyermekre, aki nyilvánvalóan nem tud rajtunk segíteni. Vagy az Istenre is, mint *Istenkére* gondolunk? Hiszen akkor nem tud rajtunk segíteni. Nekünk úgy kell Jézusra is gondolnunk, mint az Úr Jézus Krisztusra, Istenre, mint az Örökkévaló és hatalmas Istenre, aki tud és akar rajtunk segíteni, aki ismeri az életünket, ismeri a gondjainkat, a gondolatainkat. Aki szeretne velünk és mellettünk ünnepelni, hogyha mi magunk is ezt kérjük és megengedjük Neki.

Azt kívánom Testvérek, hogy mi magunk is karácsonykor az angyali seregekkel együtt merjük dicsőíteni az Úr Istent és az Ő egyszülött fiát, az Úr Jézus Krisztust. Aki azért született meg és azért lett emberré, hogy bennünket megváltson ott a Golgota keresztyén, hogy majdani feltámadásával a mienket készítse elő. Hiszen ezek nélkül megoldatlan lenne az ember élete az ember életének legnagyobb kérdése. Mit érnének mi azzal, hogy újra és újra megünnepelnénk a karácsonyt, és azt mondanánk, hogy igen, hálát adunk a kis Jézuskaért, aki itt élt közöttünk, szépeket mondott, jókat tanított, egyébként semmi egyéb nem tett.

Semmit nem jelentene ránk nézve, az örökkévalóságra nézve pedig különösképpen nem jelentene semmit, de éppen azért született meg és éppen azért lett emberré, hogy a bűn és a halál kérdését megoldja. És, hogy az angyal maga is azt üzenhesse, hogy megszületett az Úr Krisztus! Nekünk is így kell rátekinteni. Karácsonykor is látnunk kell a nagypénteken szenvedő és meghaló Krisztust és a húsvétkor feltámadó Urat. Azt kívánom, hogy járja át a mi lelkünket is az az öröm, amely múlhatatlan öröm, a mennyből való öröm, amely bárkié lehet, hogyha az Isten jelenlétét óhajtjuk. Ünnepejünk így ezzel a belső örömmel. Ámen

Utóima: *Kegyelmes Atyánk az Úr Jézus Krisztusban! Magasztalunk téged, mert abban a biztos tudatban élhetünk, hogy te mindent a kezedben tartasz. Te mindig tudod, mit miért teszel. A világ emberileg hatalmasnak tűnő vezetői is a kezedben vannak, akaratodat keresztülhúzni akkor sem tudják, ha ez a szándékuk. A Te velünk való terved, ránk nézve jót hozó akaratod megvalósul akkor is, ha emberek sokszor csak magukra gondolnak és önmaguknak akarnak jót. Így volt kezedben a római császár is és így van kezedben a történelem egésze is, noha a látszat sokszor mást mutat.*

Dicsőítünk Urunk azért az aláhajló szeretetért, melyet fiadban, Jézusban, az Ő születésében, közénk jövetelében mutattál meg nekünk. Benne az Üdvözítő jött közénk. Így is szeretnénk rá nézni. Benne nem a kis Jézuskát, nem az erőtlenséget, hanem azt a Valakit, aki feltámadása után méltán mondhatta magáról: nekem adatott minden hatalom mennyen és földön.

Köszönjük a karácsonyi örömet, mely nem egy a sok kis örömünk közül, hanem az a nagy öröm akar lenni, mely mindent átjár, mely mindent megváltoztat, mely életünknek új irányt, lelkiséget, békességet ad. Jézusban. Csak benne. Áldunk érte Urunk!

Fohászzkodunk azokért, akik betegek, akik nehéz szívvel ünnepelnek, mert valamilyen testi-lelki nyomorúságot, szomorúságot hordoznak. Tudjuk, az ilyen emberek ünnepét is te tudod megváltoztatni, teljessé tenni. Köszönjük, hogy asztalodnak vendégei lehetünk hamarosan. Hozzuk is a bűneinket, hogy Krisztusunktól nyerjünk bocsánatot mindegyikre. Őérette, a mi Üdvözítő Urunkért hallgass meg! Ámen

„Sötétben látóból sötétben látóvá!”

Dr. Bölcskei Gusztáv (DRHE)

Lekció: Lk 2,1–14

Előima: Dicséret, dicsőség, tisztesség és hálaadás legyen Neked Örökkévaló Isten, Atyánk a Jézus Krisztusban! Magasztalunk végtelen irgalmadért, amelyet kijelentettél és megbizonyítottál szent Fiadban, a mi drága Megváltónkban. Igen Atyánk, úgy szeretted ezt a világot, hogy a Te Egyszülött Fiadat adtad, hogy aki hisz Őbenne, az el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Légy áldott az ige emberré lételéért, a világra születéséért.

Légy áldott Atyánk, hogy ebben az évben is karácsonyt ünnepelhetünk, és hogy most, ebben az ünnepi gyülekezetben nekünk szól a karácsonyi örömszó: „Született néktek a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában!” Urunk, Te tudod, mennyire szükségünk van erre az örömhírré. Te ismered igazán terheinket, bűneinket, nyomorúságainkat. Könyörülj rajtunk! Készíts győzelmet szent igédnek, hogy azt befogadjuk, hogy szívünkben eltávozzék a félelem, az aggodalmaskodás, a szeretetlenség, a szomorúság, és beteljünk igazi örömmel. Kérünk, erősítsd meg bennünk azt a bizonyosságot, hogy a testté lett ige, az érettünk megszületett Megváltó által a Tied vagyunk, és maradunk mindörökké. Ámen

Textus: Ézs 9,1–6

Ünnepelő Gyülekezet, kedves Testvérek!

Nálunk Debrecenben, de sok templomban, vagy templom környékén máshol is, itt is, ránézünk ilyenkor egymásra, „Áldást, békességet”, vagy „Áldott karácsonyt” kívánunk, és egymásra mosolygunk. Azt gondolom, jó, hogy ezt tesszük, különösképpen karácsonykor válik nagyon igazzá és nagyon aktuálissá ez a mosoly, mert karácsony azt jelenti, **Isten ránk mosolygott**. Rámosolygott erre a világra, amikor elküldte az Ő Egyszülöttét, ahogy ránk mosolygott a betlehemi gyermek, és ezzel a mosollyal azt üzeni: itt vagyok, értetek

vagyon! Közétek jöttem, és hozom nektek Isten üdvösséget adó mosolyát!

Szeretett Testvérek! Hallottuk Lukács evangéliumából a karácsony klasszikus történetét, és most még távolabbra visz bennünket az időben Isten ígéje, az Ótestamentumba, ahol a próféta, Ézsaiás Isten Lelke által megragadottan lát, előre tekint, és vigasztalást akar adni. S bármilyen régiek ezek a szövegek, éppen az különbözteti meg a Szentírást az újságoktól, hogy azt szokták mondani, nincs unalmasabb olvasmány, mint a tegnapi újság, mert az csak azzal törődik, hogy most és ma mi történt, mi az, amivel fel lehet csigázni az érdeklődést. A Szentírás nem ilyen. Ezek a réges-régi szavak, ezek a réges-régi képek ugyanolyan elevenek, ugyanolyan frissek, mint akkor, amikor ő ott először elmondta. Ezekkel a megelevenítő szavakkal, vigasztaló üzenettel fordul hozzánk az örökkévaló Isten.

„A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát” – mondja a próféta. Milyen az, amikor az ember sötétségben jár? Milyen az, amikor egy nép sötétségben jár? A sötétség bizonytalanságot szül. Nem tudjuk pontosan, hol vagyunk. Nem tudjuk, mi vár ránk a következő lépésnél. Nem tudjuk, ki az, aki szembejön velünk, akinek halljuk a lépéseit, de bizonytalanok vagyunk, vajon barát vagy ellenség... A nép, amely sötétségben jár. Azt szokták mondani ránk, hogy a mi népünk különösen is sötétben látó nép. Sötétben látunk. Sötétben látjuk a holnapunkat, a jövőnket, legyintünk megadóan, úgysem fog igazán változni semmi... Vajon ennek a sötétben látó és sötétben járó népnek jelent-e valamit, és ha igen, mit jelent, hogy Isten karácsonykor ránk mosolygott? És kérdezzük ezt úgy, ahogy a próféta tette, mert a próféta nem azt mondta: Jaj, ez a szerencsétlen, nyomorult nép! Bezzeg én, bezzeg mi, akik közel állunk Istenhez, mi aztán tudjuk! Ez a próféta, amikor először megragadja Isten jelenlété, Isten szentsége, akkor úgy kiált fel: Jaj nekem, elvesztem! Mert tisztátalan ajkú vagyok, és tisztátalan ajkú nép között lakom!

A próféta nem sötétben látó ember, mert a sötétben látó ember, mindig meg is találja azt, hogy ki az oka annak, hogy nekem rosszul megy, hogy én bizonytalan vagyok. Mindig megvan az aktuális hibás, a bűnös, akire rá lehet fogni. Azt mondja: Jaj nekem,

elvesztem! Mert tisztátalan ajkú vagyok, és tisztátalan ajkú nép között lakom! Ez a különbség a között, szeretett Testvérek, ha valakik sötétben látók, vagy – és ez nem szójáték – a sötétben látók.

Mert Isten azt akarja, hogy mi, sötétben látó emberekből a sötétben látó emberekké legyünk! Ezért van a karácsony. Hiszen ott, azon a sötét éjszakán, amikor megjelenik a csillag, amikor hangzik a betlehemi mezők felett a gyönyörűséges, angyali ének, akkor ott, a sötétben odatalálnak, odabotorkálnak ezek az emberek, és valamit látnak. Valamit elkezdenek látni ebben a sötétben, és ez egészen más. „*A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát.*” Micsoda ígért ez! Azt mondja Ézsaiás: Nyomorultak vagyunk, sokféle bajjal megterhelten. Nem mindig azt tesszük, amit akarunk.

De a teremtő világosság, Isten teremtő akarata egyértelmű. Mert ebben a próféciában egyértelműen benne van, ami karácsonykor is egyértelműen világossá válik, hogy van, amire Isten azt mondja: ennek legyen vége, és van, amire azt mondja: ennek ne legyen vége!

Minek legyen vége? Legyen vége a sötétben járásnak, és legyen vége a sötétben látásnak! Mert a sötétben látó ember, még akkor is, ha körülveszi a legnagyobb, a legképrázatosabb világosság, akkor sem tud megszabadulni attól, hogy azt keresse, azt találja meg, ami a másik embert megnyomorítja, megalázza. Isten karácsonyi üzenete tiltakozás minden, az embert bizonytalanná tévő, megnyomorító, megalázó helyzet ellen, és azzal szemben. Ennek legyen vége! – ezt mondja Isten karácsonykor.

Legyen vége! Mert minden dübörögve menetelő csizma, és véráztatta köpönyeg égjen él, és legyen a tűz martalékává. Ennek legyen vége – ezt üzeni Isten karácsonyi mosolya. Mert azzal nem megyünk előre, azzal nem tudunk világosságot, azzal nem tudunk örömet, azzal nem tudunk békességet teremteni és hinteni. S milyen sokszor panaszozzuk fel, hol halkabban, hol hangosabban: békesség... hát hol van az? Hiába éneklük az angyalok a betlehemi mezők felett. Hol látjuk ezt a békességet? Sem közelben, sem távolban. Csak arról az egy dologról nem szabad elfelejtkezni karácsonykor sem, de máskor sem, hogy az angyalok nem csak ezt éneklük. Az angyalok úgy kezdik az éneküket: Dicsőség a magasságban Istennek... s aztán jön a folytatás: és a földön békesség. **Nem lehet úgy békességet akarni,**

kicsikarni, parancsolni, elrendelni, becikkelyezni, hogy ne adnánk Istennek dicsőséget. Mert amíg ezt nem tesszük, addig hiába keressük, addig nem találjuk meg azt a várva-várt, vágyva-vágyott békességet. Addig maradunk sötétben látók, békétlenek.

De, és a próféta ebben látja a saját, sötétben látó reménységét, igazságát: Egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az ő vállán lesz. Az ő vállán lesz az uralom! Mert vagy az övé van, és akkor dicsőséget tudunk adni Istennek, és akkor békességre találunk, és békességet tudunk szétosztani, akkor érezzük Isten ránk sugárzó mosolyát, és mi magunk is tudunk, legalább egy karácsonyi mosolyt, egymásnak ajándékozni.

Vagy ha azt gondoljuk, és azt akarjuk, hogy más vállán legyen az uralom, a miénken, a tudásunkén, a hatalmunkén, a saját megrögzött, makacs elképzeléseinkén, addig nem tudunk Istennek dicsőséget adni, addig inkább bízunk a dübörgve menetelő csizmákban, amelyek lehet, hogy manapság már, a modern technika világában nem is dübörögnek annyira, néha csak lopakodnak, addig mi is megadjuk magunkat annak a belefásult, elkedvetlenedett és másokat is elkedvetlenítő hatalomnak, amelyik csak sötétben tud látni, és nem vesszük észre a gyermek ránk sugárzó mosolyát.

Ünneplő Gyülekezet, szeretett Testvérek! Isten karácsonyi kínálata ez, és karácsonyi kérdése. Akarunk-e mi, sötétben látó emberek, sötétben látókká, a világosságot felfedezőkké, olyanokká lenni, akiket képessé tesz ez a csodálatos tanácsos, az örökkévaló Atya, a békesség fejedelme, az erős Isten, akinek uralma növekedésének és a békének nem lesz vége. Ez Isten ígérete, és ebben lehet nekünk, keresztyéneknek makacsul, szentül hinni és bízni. Csak akkor, ha megértjük, megvalljuk és megéljük azt, hogy amikor mi a saját hitünket, a saját keresztyénségünket emlegetjük, akkor az ne legyen csak hivatkozási alap, aminek nincs következménye, hanem vegyük észre, hogy ez a legnagyobb igény, amivel Isten bennünket elterhel. Nekünk adja, de vigyázzunk, vissza ne éljünk vele!

Mert ha csak hivatkozási alapnak tekintjük, akkor maradunk sötétben látók, és nem nyerjük el a sötétben látni tudás ajándékát. **Mert aki a sötétben látni tud, az tud vezetni másokat.** Az tudja észrevenni, ki az, aki eltévedt, aki elfáradt, aki fázik, aki éhes, aki

otthontalan, az tudja észrevenni a sötétben félő, kuporgó, reményt vesztett embertársát. A próféta úgy szól a sajátjaihoz, mint aki nem akarja magát kivonni a közös nyomorúságból, és aki bele akarja vonni az övéit ebbe a közös csodálatos reménységbe. Ez a kettő az, amivel karácsonykor Isten ránk sugárzó, ránk mosolygó tekintete most is meg tud ajándékozni, meg tud erősíteni, fel tud egyenesíteni, és azt mondja: én, látlak titeket, akik a sötétben vagytok, akik bujkáltok, előlem, egymás elől. **Gyertek ki, mert itt van a világosság, az igazi világosság, Aki eljött erre a világra, és Akinék fényében, Akinék közelében jó lenni és jó maradni.**

Ünneplő Gyülekezet, szeretett Testvérek! Hadd legyen ez a mi reménységünk, hadd legyen ez a mi karácsonyi látásunk, és hadd tudjunk így dicsőséget adni Neki, és akkor hiszem, békességre lelünk, most, és életünk minden napján! Áldott karácsonyt! Ámen!

Utóima: Légy áldott világosságnak Atyja, hogy a mi életünk sötétségében is fénylik az igazi világosság. Köszönjük a Te igéd bátorítását, hogy soha nem vehet úgy körül bennünket a sötétség, hogy abban ne tudna reménységet, békességet nyújtani a Te jelenléted.

Áldj meg bennünket, hogy a Lélek erejével sugározhasuk szét e világosság fényét, melegét. Hadd éljünk már most a Te eljövendő országod polgáraiként, s hadd cselekedjünk a világosság cselekedeteit. Kérünk Istenünk, maradj velünk a Te kegyelmeddel, hogy életünk minden napján hálát adhassunk Neked a Te békességedért, szemünk megnyitásáért, a tiszta látásért, Jézusban adott kimondhatatlan ajándékodért. Az Ő nevében kérünk, hallgass meg minket! Ámen

Karácsony – Igazi ünneplés

Andrássy Gergely (Tiszanagyfalu, Virányos)

Lekció: Máté 2,1-12

Előima: *Kegyelmes Istenünk! Köszönjük, hogy szeretsz bennünket. Köszönjük, hogy bűneink ellenére, Te folyamatosan utánunk jössz, és szeretnél megmenteni bennünket. Hálasak vagyunk, amiért ez a szándékod soha nem változott meg. Bármilyen messzire is sodortuk magunkat Tőled, Hozzád mindig visszatálhatunk, mert az első Karácsonykor Fiadban, az Úr Jézusban utánunk nyúltál.*

Kérünk, bocsásd meg Urunk, ha mi sokszor visszaéltünk a Te szeretetteddel. Bocsásd meg az eltékozolt alkalmakat, üzeneteket és segíts, hogy ne szakítsuk ki magunkat a Te szerető ölelésedből.

Kérünk, Istenünk Te adj ma igazi ünneplést a szívünkbe, és Szentlelked által formáld a szívünket neked tetszővé. Végy el tőlünk minden nem ide való gondolatot, és légy Te figyelmünk középpontjában. Az Úr Jézus érdeméért kérünk, hallgass meg bennünket. Ámen.

Textus: 2 Mózes 32, 1-6; János 3,16

Ünneplő Gyülekezet, kedves Testvérek!

Karácsonyi istentiszteletek alkalmával természetesen hangzik ez a megszólítás, hiszen azért gyűlünk össze, mert van mit ünnepelnünk, és van Kit ünnepelnünk. A probléma azonban ott kezdődik, hogy bár ünneplő Gyülekezetnek szólítjuk a megjelenteket, mégsem mindenkinek egyértelmű, hogy mi is az ünnep lényege.

Van, aki például az ajándékozást ünnepli, más a fenyőfában, vagy éppen az ünnepi filmekben leli örömét. Legtöbbször ismerünk olyat, aki ilyenkor a szeretetről beszél, miközben rabszolgahajcsárként ugráltatja a családot, hogy minden kész legyen. De persze az is megeshet, hogy valaki azt ünnepli, hogy mindenféle hátráltató tényező ellenére sikerült kitakarítania és megfőznie az ünnepi órákra. Csak az a baj, hogy a Karácsony másról szól.

Az elhangzott történetben hasonlóan ellentmondásos állapotot figyelhetünk meg, mint amelyben mi szoktunk ünnepelni. Isten választott népe a Sínai-hegy lábánál ünnepel. Pontosabban

fogalmazva inkább mulatozik. Áldozatot mutatnak be, esznek és isznak, jól érzik magukat, csak éppen az ünnepelni valót tévesztették el. Ahelyett, hogy azt az Istent ünnepelnék, aki kihozta őket Egyiptom földjéről, inkább készítenek maguknak egy szobrot. Ahelyett, hogy annak az Istennek mutatnának be áldozatot, aki épp a Tízparancsolatot szeretné a szívükre helyezni, inkább keresnek, sőt készítenek egy élettelen és tehetetlen bálványt.

De mielőtt több ezer év távlatából lenéznénk őket meggondolatlanságuk miatt, észre kell vennünk, hogy a mai ünnepi szokások pontosan ebbe az irányba haladnak. A következő percekben ószövetségi történetünkkel párhuzamban három olyan kísértést gondoljunk át, amely ilyenkor, az ünnepben, vagy az ünnepi előkészületekben elterelheti a figyelmünket a Lényegről.

Az első kísértés, amely megkönyékezhet bennünket az a feledékenység. Mielőtt Izráel népének tagjai bálványt öntöttek volna maguknak, kétségkívül megfeledkeztek Istenről. Miközben gyűjtögették a különböző ékszereket, nem jutott az eszükbe mindaz, amit Isten korábban már megtett értük. Megfeledkeztek az ősatyák történeteiről, megfeledkeztek a tíz csapásról, és arról is, hogy Isten milyen csodálatos módon vezette őket a pusztai vándorlás eddigi szakaszában.

Valahogy így feledkezünk meg mi is Urunkról az ünnepi órákban. Miközben a készülődésre, az ajándékozássra és a többi kellékre figyelünk, szinte teljesen megfeledkezünk Istenről. Sőt, még amikor megérkezünk a templomba, akkor is az otthoni dolgok körül forognak a gondolataink. Készen lesz-e az ennivaló? Jól fogják-e érezni magukat a vendégek? És hasonlók. Csak Isten nem jut az eszünkbe, aki Egyszülött Fiát küldte értünk a világba. Egyedül Róla feledkezünk meg, aki megformálta az életünket, aki fogantatásunk óta gondoskodik rólunk, és minden lélegzetvételünkre odafigyel. Kizárólag Őt felejtjük el ilyenkor, aki a mi bűneink miatt küldte le a Büntelent a földi lét korlátai közé, hogy aztán bűnné legyen értünk. Karácsony ünnepén ne felejtjük el, hogy Kit ünneplünk, hanem legyen Ő ünneplésünk középpontjában. Mert ha ebben az első kísértésben elbukunk, akkor ne várjunk csodát a többiben sem.

A feledékenységgel a második kísértés az a tévhit, hogy az ünnep tőlünk függ. Ezt beszéli belénk a média, és erről szólnak a szokásaink. Nekünk kell összerakni az ünnep hozzávalóit.

Történetünk arról beszél, hogy a választott nép tagjainak hozzá kellett járulnia az ünnepléshez. Ők rendelték meg a bálványt Árontól, Ők dobták össze a fülbevalókat, ők készítették elő az áldozatbemutatót, illetve a mulatozáshoz szükséges enni- és innivalókat. Igazából minden rajtuk állt, vagy bukott. Ha nem mondtak volna le ékszereikről, nem lett volna alapanyag. Ha Áron nem fáradzott volna az öntőforma kialakításán, nem készülhetett volna el az alkotás. És hogyha az ünnep további hozzávalóit sem hordták volna össze, akkor nem lett volna nagy mulatozás.

Mintha csak a modern karácsonyi ünneplés leírását látnánk. Az ünnep tőlünk függ. Nekünk kell elkészíteni, nekünk kell összerakni. Át kell gondolni, mi is lesz az ünnepi menü, és el kell menni a boltba. Én tervezek, én cselekszem, vagyis én készítem az ünnepet. Aztán ugyanez a helyzet az ajándékokkal. Ki kell találni, hogy kinek mi lenne a megfelelő, el kell készíteni, vagy meg kell vásárolni. Ebben az esetben is én gondolkodom, én szerezem be, amit kell, tehát én készítem a Karácsonyt. Rendet kell rakni, ki kell takarítani, mert különben nem lesz igazi ünnep. Be kell szerezni a karácsonyfát, bele kell állítani a talpba, és ez esetben is tőlem függ minden.

Testvérek, az ünnepet nem nekünk kell összerakni. Az ünnep lényegét Isten határozta meg azzal, hogy megmutatta mennyire szeret bennünket. Természetesen fontos, hogy a kellékek, a körülmények is rendben legyenek az ünnepléshez, de ha az ünnep lényege hiányzik, akkor az egész csak értelmetlen bálványimádás. Akkor fogunk igazán ünnepelni, ha az ünnepi órákban el tudjuk fogadni, és tovább tudjuk adni Isten szeretetét. Akkor lesz különleges a Karácsonyunk, ha elgondolkodunk azon, mit is tett meg értünk Isten. Ha megpróbálunk túllátni a betlehemi jászolban fekvő kisgyermeken, és meglátjuk benne személyes Megváltónkat. Ha elfogadjuk az Ő szeretetét, akkor mi is tudunk majd tovább adni abból. És ha az ünnepi órákban ez megvalósul, akkor akár egyszerű körülmények között is valódi ünneplésünk lehet.

Mert aki átélte az Úr Jézus szeretetét, az képes figyelni a másokra. Az szeretetből, és nem kényszerből fog sütni vagy főzni. Az

ilyen ember nemcsak illem-ajándékokat vesz, vagy készít, hanem szívből jövő szeretet-csomagokkal áll elő. Néhány őszinte sor, egy igazi ölelés, régóta halogatott megbocsátás, vagy el nem felejtett telefonhívás. Higgyük el, hogy lehet szeretetben ünnepelni, még akkor is, ha manapság inkább magunkra szeretünk figyelni, mint a másokra. Második fontos üzenetünk tehát az, hogy jusson eszünkbe az ünnepi órákban, hogy az ünnep nem tőlünk függ, hanem mi függünk Isten szeretetétől, amelyből ilyenkor még gazdagabban adhatunk egymásnak is.

És végül pedig, harmadik kísértésünk az, amely a választott népet is magával rántotta, hogy nemcsak ünnepet, hanem ünnepelni valót is készítünk magunknak. Egyszerűen mi akarjuk meghatározni, hogy kit, vagy mit ünnepelünk.

Izráel népe úgy döntött, hogy aranyborjút készített. Úgy határoztak, hogy mivel Mózes késik, nem a Mindenható Isten lesz az Uruk, hanem egy általuk előállított bálványszobor. Megdöbbenő, amit a 4. és 5. versben olvashatunk: Áron „*vésővel mintát készített, és borjúsobrot öntött. Ekkor azt mondták: Ez a te istened, Izráel, aki kihozott Egyiptom földjéről. Ezt látva Áron oltárt épített elé, majd kihirdette Áron, hogy holnap az Úr ünnepe lesz.*” (2Móz 32,4-5)

Azt hitték, hogy ők döntenek el, ki az Isten, és kit lehet ünnepelni. Szinte fel sem tudjuk fogni, hogy gondolhatták azt az általuk készített bálványszoborról, hogy az hozta ki őket Egyiptomból. Ráadásul még oltárt is építettek, hogy másnap úgy mutassanak be neki áldozatot, ahogy korábban Isten tetszését próbálták elnyerni.

Érthetetlennek tűnik Izráel viselkedése, pedig ma is hasonló bálványimádás megy a Karácsony jelszava alatt. Egyes nemzeteknél például ilyenkor van a Mikulás-láz, és minden gyermek abban reménykedik, hogy a Télapótól jutalmat kap jó viselkedéséért. Őt ünneplik, pedig nem róla szól a Karácsony.

Aztán vannak olyan családok, ahol a Karácsony idézőjelesen a „szeretet ünnepe”. Ilyenkor mindenképpen össze kell jönnie a családnak, és bár vannak viták, vannak ellentétek, legalább a látszatát meg kell adni annak, hogy minden a legnagyobb rendben van. Nyilván olyan is van, ahol valóban szeretetben vannak együtt, de azért még a legjobbakkal is előfordul ilyenkor, hogy valamin összekapnak.

Persze az is elég gyakori, hogy minden az ajándék körül forog. A szülők megfeszülnek abban, hogy a gyermekek által elvárt ajándékokra előteremtsék a pénzt, a gyermekek pedig vérgisértődnek, ha nem azt kapják, ami már mindenki másnak van az osztályban. Ha pedig sor került az ajándék kibontására, a szülők, vagy az ajándékozók már el is vannak felejtve, hiszen onnantól kezdve az ajándék lesz az új élettársa az ajándékozottnak. Okos telefon, tablet, hd tv a saját szobában, távirányítású helikopter, vagy éppen szinte élő játék baba, mind-mind meghatározzák az ünnep további részét.

Aztán vannak, akik az aktív pihenésre szavaznak, és úgy gondolják, hogy ha már itt az alkalom, ha már ünnep van, kapcsolódjunk ki egy kicsit, hagyjunk hátra mindent, és foglalkozzunk magunkkal. Persze pihenés közben is lehet csendességet tartani, de nem biztos, hogy a szállodákban és a wellness központokban eszébe jut az embernek a karácsonyi történet.

És persze azokat se hagyjuk ki, akik számára az ünnep egyenlő a semmittevéssel, a lustálkodással. Nem kell munkába menni, így aztán naphosszat ülnek a tv előtt, vagy éppen alvással töltik az ünnep napjait, mert mi mást is lehet csinálni Karácsonykor, legalább ilyenkor használjuk ki erre a ránk szakadó időt.

Kedves Testvérek! Mindez azért kerül elő, azért készítünk magunknak ilyen karácsonyi ünnepelni valókat, mert nem éreztük meg, mi az igazi lényeg. Mert aki érzi, hogy a Karácsony nem a szeretet ünnepe, hanem az Isten szeretetének az ünnepe, az másként ünnepel. Persze szükség van kellékekre, meg egyik felsorolt dolog sem feltétlenül elvetendő önmagában, de ha a lényeg kimarad, akkor ezekkel hiába próbáljuk meg betölteni a keletkező űrt.

Pedig mennyivel több az ünnep, ha ott van benne az Isten szeretete. Ha megköszönjük, hogy értünk lett emberré, ha hálát adunk azért, mert vállalta a földi lét korlátait, a szenvedést és a kereszthalált, és befogadjuk őt a szívünkbe, akkor nem akarunk majd beleszakadni az ünnepi előkészületekbe, és nem akarunk majd mást ünnepelni, csakis Őt.

Figyeljünk hát oda az ünnep napjaiban az Ünnepeltre, az értünk önmagát adó Úr Jézusra, és a felolvasott ószövetségi történet üzeneteire emlékezve kerüljük el tudatosan a ránk leselkedő kísértéseket. Ne feledjük el, hogy mit tett értünk Isten, ne gondoljuk

azt, hogy csakis tőlünk függ az ünnep, és ne keressünk semmit, ami pótolni próbálja a megszületett Megváltót. Mert azt a bizonyos Isten alakú úrt csakis ő tudja betölteni a szívünkben. Őt ünnepelték a pásztorok, Őt ünnepelték a napkeleti bölcsek, és Őt ünneplik mindazok, akik átadták neki életüket. Hát álljunk be mi is az ünneplők tömegébe, és kérjük, hogy Ő töltsen meg az ünneplésünket valódi tartalommal, vagyis Önmagával. Ámen.

Utóima: *Drága Úr Jézus! Magasztalunk Téged Karácsony ünnepéért. Köszönjük, hogy ez az ünnep nemcsak egy kitalált mese, nemcsak egy régi hagyomány, hanem a mi személyes megváltásunk története. Hiszen értünk vállaltad az emberi test korlátait, és helyettünk jártad meg a kárhozatot. Arra kérünk, Urunk, segíts nekünk abban, hogy semmi ne terelje el Rólad a figyelmünket. Ne ünnepeljünk mást, csakis Téged. Kérünk, Te juss el mindazokhoz, akik nélkülöd keresik az ünnep lényegét, hogy megismerhessenek és befogadhassanak Téged a szívükbe. De imádkozunk Urunk azokért is, akik Veled ünnepelnek. Te légy ott minden hajlékban, ahol imádságra kulcsolják a kezüket, és Te szenteld meg az ünnepi órákat jelenléteddel. Adj egymás iránti szeretetet, elfogadást és törődést, hogy igazi ünnepünk lehessen. Köszönjük, hogy meghallgatsz bennünket. Ámen.*

HÚSVÉTI ÜNNEPKÖR

Nagyszombati igehirdetés: Pál apostol és a takarítás

Dr. Hodossy-Takács Előd (DRHE)

***Előima:** Égnek és földnek hatalmas Ura! Téged magasztal ez a gyülekezet Krisztus Urunk haláláért és feltámadásáért. Ezen a napon különösen áldunk azért az evangéliumért, hogy Szent Fiadnak testtelétele és velünk való azonosulása még a halált is magában foglalta. Légy áldott azért a boldog bizonyosságért, hogy amikor mi a halál árnyékának völgyében járunk, Jó Pásztorunk akkor is velünk van. Meghalt, hogy mi is meghaljunk a bűnnek és vele együtt életre támadjunk.*

Ember az órában egy halandó ember hirdeti halandóknak azt az igazságot, hogy a mi Urunk „meghalt és eltemették. Alászállt a poklokra, harmadnapon feltámadt a halottak közül”. Tégy készséggé ennek befogadására. Engedd, hogy Lelked által meghalljuk benne az evangéliumot, örömezenetted.

Annak nevében kérünk, aki sírba szállt azért, hogy megváltói kegyelmébe kapaszkodva nekünk életünk legyen. Ámen

Textus: 1Korinthus 5,6b–8

Kedves Testvérek!

Ha textusunk lényegét egy mondatban szeretnénk megfogalmazni, akkor ez a mondat így hangozhatna: a gyülekezetnek méltónak kell lennie Urához, Jézus Krisztushoz. Különösen igaz ez, amikor az ünnepet szentelő gyülekezet van együtt Isten színe előtt. Már az ószövetségi korban is előfordult, hogy az Úr választott prófétájának, Ézsaiásnak ezt kellett kimondania: „Mit kezdjek a sok véresáldozattal? – mondja az Úr. Elegem van az égőáldozati kosokból, a hízott marhák kövérjéből! A bikák, bárányok és bakok vérében nem telik kedvem. Ki kívánja töletek, hogy eljőjtek, hogy megjelenjetelek előttem, és tapossátok udvaromat? Ne hozzatok többé hazug áldozatot, még a füstjét is utálom! Újhold, szombat, ünnepi összejövetel? Nem tűröm együtt a bűnt és ünneplést! Újholdjaitokat és ünnepeiteket gyűlölöm én, terhemre vannak, fáraszt elviselni. Ha felém nyújtjátok kezeteiket, eltakarom előletek a szemem; bármennyit is imádkoztok, nem hallgatlak meg benneteket, hiszen a

kezetekhez vér tapad!” (Ézs 1,11–15). Elhangzik az ítéletmondás, amikor a nép nem készíti fel magát, amikor nem tisztul meg, mielőtt Isten elé áll; amikor a gyülekezet csak úgy beiktatja az ünnepi napot, de nem szenteli meg azt. Pál apostol arra hívja fel a korinthusiak figyelmét, hogy el kell dönteniük: vagy kitakarítják maguk közül az oda nem való, régi kovászt, vagy nincs esélyük arra, hogy találkozzanak a megfeszített és értük feltámadott Úrral. Nem férhet ugyanis meg egy helyen a kettő.

1) Krisztus, a mi húsvéti bárányunk

Mielőtt megérthetnénk, hogy milyennek kell lenni az ünnepet szentelő krisztusi gyülekezetnek, Pál apostol szavait követve a hitvallásban kell osztoznunk. Megvalljuk Pál apostollal együtt Isten színe előtt azt, hogy Krisztus a mi húsvéti bárányunk. Nem kosok, nem bakok, nem bikák és nem bárányok vére szerezte meg nekünk az engesztelést! Nem ezek békéltettek meg bennünket Istennel, hanem egyedül az Isten szent fiának az értünk kereszten kiontott vérének köszönhetjük váltságunkat.

Tudjuk, hogy Jézus földi útjának végén tanítványainak jelentős része nem értette, hogy mi történik körülötte. Nem fogták fel, hogy a világ megváltója a szemük láttára adta önmagát, áldozatul. Nem értették, hiába voltak vele heteken-hónapokon át. Amikor pedig az apostolok elindultak, hogy elvigyék a jó hírt szerte a világba, a megszülető gyülekezetek, bár örömmel fogadták az Igét, mégis sokan nehezen tudtak meggyökerezni a hitben. Nem értették, hogy valóban minden értük történt. Ahogy ma is sokan képtelenek elfogadni a hit alapvető igazságait – nem feltétlenül keményszívűségből, hanem azért, mert érthetetlennek hat: valaki ezt tette értünk. Amikor Pál kimondja, hogy Krisztus a mi húsvéti bárányunk, nem egyszerűen egy szép képet használ, hanem megvallja a hit lényegét.

Valamennyien tudjuk, hogy az Ószövetségben a szolgaság után a szabadságát elnyerő nép évről évre megülte a páska ünnepét. Ezen az ünnepen a családok bárányt áldoztak, aminek a húsát azután együtt fogyasztották el. A páska ünnepe azonban elsősorban nem a

megfelelően elkészített bárányhús elfogyasztásáról szólt, hanem az emlékezésről: emlékeztek arra, hogy Isten megajándékozta őket a szabadsággal, kihozta őket a szolgaság házából. A ma keresztyén gyülekezetének, nekünk, hasonlóan az egykori korinthusi gyülekezetéhez, meg kell vallanunk, hogy hisszük, együtt Pál apostollal: a mi húsvéti báránynk Krisztus. Amikor az ő áldozatára emlékezünk, akkor megvalljuk, hogy jótéteményeinek mi is részesei vagyunk.

2) Paskabárány vagy kovász? Megtisztított élet

Elfogadni Krisztus ajándékát nem megerőltető. Vallást tenni a hitről már sokkal nehezebb – ahogy ezt a keresztyén mindennapokban valamennyien megtapasztaljuk. Ami azonban még ennél is nehezebb, és ami mászás teherként nehezedett a korinthusi gyülekezetre is, az a hit következményeinek maradéktalan felvállalása volt.

Próbáljuk magunk elé képzelni ennek a gyülekezetnek egyik tagját! Tegyük fel, hogy családos ember, a város tisztos polgára, aki éli a római korban élhető mindennapokat. Teljesíti feladatait, dolgozik, megüli az ünnepeket; de van benne egy furcsa, maga számára is megmagyarázhatatlan hiányérzet. Ez az ember találkozott Pál apostollal, és mindenestül igehirdetésének hatása alá került. Érezte, hogy megtalálta azt, amit talán tudatosan nem is keresett soha! Rájött, hogy mostantól ő nem tekinthet mást Úrnak, csak egyedül Krisztust. Csodálatosan érzi magát. De mi történik vele néhány héttel-hónappal később? Észreveszi, hogy tágabb családjának tagjai, barátai valahogy másként kezdenek viselkedni vele szemben. Mintha jelentősegteljesen összenéznének, amikor elhalad közöttük. Nem csoda, hisz egy ideje nem jelenik meg a megszokott társadalmi eseményeken. Kiszakadt a korábbi közegéből, és különben is furcsán viselkedik – és ettől emberünk is elkezd furcsán érezni magát. Elvégre Pál olyan szívhez szólóan beszélt arról, hogy hamarosan visszatér Krisztus, és kijelenti magát mindenki számára. De hol késik? Elcsügged. Már nem is olyan biztos abban, hogy megéri elszakadni saját jól megszokott világától!

Testvéreim, ez a korinthusi ember lehetne bármelyikünk. Pál ugyanis ugyanazt mondja nekünk, amit neki üzen: el kell szakadni a régi kovásztól! Ki kell takarítani mindazt, aminek semmi keresnivalója nincs az életünkben. Ez fájdalmas és gyötrelmes, kellemetlen, de nincs más választás. Nem véletlenül használja az apostol a kovász képét, ugyanis szeme előtt a páskaünnep lebeg, amikor minden zsidó családban hét napon át csak kovásztalan fogyasztható. El kell tüntetni a kovászt a szabadság ünnepe előtt a zsidó házból; és Pál arra int, hogy ha Krisztusra, mint bűneink eltörlőjére tekintünk, akkor nekünk is meg kell szabadulni a régi kovásztól, az óemberitől. Magunk mögött kell hagynunk mindent – ahogy a korinthusi keresztyének, úgy nekünk is.

Csodálatos ez a kép: a szabadságra készülő zsidóknak abban kellett döntésre jutni, hogy az előttük lévő ismeretlen, a bizonytalan szabadságot, vagy pedig a jól ismert szolgaságot választják. Elindulnak Egyiptomból a pusztába, vagy maradnak ott, a fáraó földjén. Nem lehet kicsit belekóstolni Isten követésébe, de fél lábbal megmaradni a régi szokások között! Vagy követjük őt, vagy nem. Ebben dönthetünk. De a döntés következményekkel jár.

3) Kovász nélkül ünnepeljünk! A megtisztított gyülekezet

A korinthusi gyülekezet életét sok bűn terhelte. A levélben az apostol szinte bűnkatalógusként tárja eléünk azt a listát, ami fejezetről fejezetre felsorolja mindazt, amit ideje lenne már maguk mögött hagyni. Találunk ebben a levélben házassági-szexuális problémákat és étkezési dilemmákat; bírósági ügyek kérdésével és a keresztyén istentiszteletek rendjével is foglalkozni kellett. Az ötödik fejezetben egy különösen fájó paráznsági esetet tár fel Pál. Talán kemények szavai, melyekben a teljes elhatárolódást, a bűnöstől való elfordulást is lehetségesnek, esetleg szükségesnek tartja. Miért nem bocsát meg inkább? – kérdezhetné a felületes szemlélő. Azért, mert a gyülekezet élete nem különbözik jelentősen az egyéni élettől. Ahogy otthon, a családjában elképzelhetetlen, hogy félig-meddig legyünk igazak, jók és hűségesek, úgy a gyülekezet, az egyház, mint a

Krisztus színe előtt állók közössége sem lehet kicsit hűségese, nagyjából tiszta, vagy nem túl bűnös!

Megvalljuk Krisztusba vetett hitünket. Megvalljuk, hogy ő a mi páskabarányunk, egyetlen reménységünk, életünk táplálója. Ebből a vallástételből következik, hogy a páskabarány és a kovász nem fér meg egy helyen. Vagy Krisztus van jelen ma is közöttünk, vagy a tisztátalanság, a bűnös élet. Ebben az a jó hír, hogy szabad nekünk hozzá térni teljesen! Krisztus nem azt nézi, hogy mit separtunk ki az életünkben, hanem azt, hogy milyenek vagyunk megtisztított állapotunkban! Ezért én sem kívánhatok nektek mást, mint jóleső takarítást együtt az apostollal, hogy tisztán, feddhetetlenül állhassunk meg együtt Krisztus ránk váró színe előtt. Ámen.

Imádság: Mindenható Istenünk, előtted állunk húsvét ünnepére készülve, és eléd visszük minden elkövetett és meg nem vallott bűnünket. Hódolunk előtted, és megvalljuk, hogy a mi életünket is terheli a ki nem takarított kovász. Őrizgetjük óemberi indulatainkat, keresztyénhez méltatlan szokásainkat, megkötöttségeinket. Engedjük, hogy mérgezzen bennünket mindez. Azért könyörgünk most hozzád: vedd el a mi személyes életünkben mindenestül a régi kovászt, és tisztíts meg bennünket; és tisztíts meg gyülekezetünket, egyházunkat is. Add meg nekünk, hogy legyen erőnk híven szolgálni téged, hűséggel, engedve, hogy te vezess bennünket egyre közelebb Magadhoz. Istenünk, ne fordulj el gyülekezetünkől sem, hanem vedd ránk atyai tekinteted, és formáld minket akaratod szerint. Használd minket, Urunk, országod építésében! Ámen.

Bizonnyal feltámadott!
Némedi Gusztáv (Fehérgyarmat)

Lekció: Máté 28,1-8

Imádság: Áldunk téged Istenünk, hogy felvirradt Húsvét hajnala, amikor üressé vált Jézus sírja, mert feltámadt a halálból! Csodálatos öröm ez a világ számára. Nem elvetettek vagyunk bűneink miatt, hanem kegyelemre talált gyermekeid lehetünk, ha hisszük mindazt, amit Jézusban cselekedtél értünk. Köszönjük, hogy ma nekünk is felkínálsz a te életet és szabadulást adó szereteted. Segíts Lelked által, hogy a húsvéti evangélium valóban hitünk szilárd alapja legyen! Add, hogy elfogadva bűneink bocsánatát, higgyünk abban, hogy te nekünk is örök életet adsz fiadért. Munkáld ezt ma bennünk, a te dicsőségedre és lelkünk örömére! Könyörülj rajtunk ekképpen. Ámen.

Textus: Máté 28,5-6

Kedves Testvérek!

Képzelnék el most valamit: a szombat után kimentek az asszonyok a sírhoz, megegyeztek az örökkel, akik elhengerítették a követ, így bejutva a barlangsírba bebalzsamozták Jézus holttestét. Sokáig siratták még elhunyt Mesterüket, majd szomorúan hazamentek. Másnap újból kimentek a sírhoz, és egy darabig így cselekedtek minden nap, aztán idővel ezek az utak is ritkultak.

Egy reggel már az öröket sem találták ott, nem volt értelme őrizni a sírt, hiszen a tetem már szinte szétfoszlott, már hiába is lopnák el tanítványai, akikről Jézus halála óta amúgy sem tudtak semmit, mi lett velük, hol lehetnek? Néhányan őrizték még évek múltán is valaki emlékét, aki sok jót tett az emberekkel, reménységet táplált bennük, de az ő halálával minden csoda szertefoszlott. A világ soha nem fog megújulni, mint ahogyan hirdette Mesterük, minden sírba szállt vele együtt.

Egy emberöltő múlva már senki sem emlékezett rá, miért is őrizték volna meg egy elbukott álmodozó emlékét az emberek? Pilátusra azonban még sokan emlékeztek évtizedek múlva is, aki keményen rendet tartott Júdában. Kajafást jó politikusnak, erőskezű főpapnak tartották, aki mindig elérte célját, és sikeresen vezette népét. Az emberek éltek életüket egy egyre kegyetlenebb világban, amelyen változtatni úgysem tud senki, ahol csak arra törekedtek, hogy minden áron kiélvezzék egyetlen földi életüket, mert a halállal úgyis végképp minden elvész az ember számára.

Egyesek lelkét, akikben még maradt némi jóakarát, néma bánáság ülte meg, mindig vártak valamire, igazán maguk sem tudták, mire, csak azt szerették volna, ha valahogyan mégis jobbra fordulna az életük, a világ sorsa, de annyiszor kellett csalódniuk. Isten nem segít, a lelki békesség és öröm is csak keveseknek adatik meg, a jót megtartani felesleges, úgysem nézik semmibe azt, ha valaki jóra igyekezik.

Ez lenne szeretett Testvéreim Jézus történetének képzeletbeli folytatása, ha nem lett volna feltámadás.

Így folytatódott volna a világ története, az emberi sors, ha Jézus sírja Húsvét napján nem maradt volna üres, ha ő nem támadt volna fel. Csakhogyan feltámadott, bizonyosan feltámadott! (Szerintem fontos tudatosítani az „alvók, elkalandozók” miatt! H.E.) Gondoljunk csak bele: mi lenne, ha kitörölnénk a Bibliából a feltámadás csodáját? Ha nem lenne igaz, hogy az a Jézus Krisztus él, aki csodálatosan tett bizonyosságot Isten szeretetéről, akinél megnyugvásra, gyógyulásra és reménységre találhatott minden hozzá forduló? Lenne értelme akkor az imádságainknak? Arra való törekvéseinknek, hogy megtaláljuk Isten útját? Lenne okunk igazi öröme a nehézségek közepette is? A mélységekben küszködve is a bátor hitnek? Vagy egyszerűen a reménységnek, a bizalomnak? Ugyan mit is várnánk az élettől, ha Jézus nem támadt volna fel? Mit mondanánk akkor vigasztalásképpen egymásnak? Mire is tanítanánk akkor gyermekeinket, ha nincs értelme semmi igaznak, mert annak az életben legtöbbször úgyis

elmarad jutalma? Milyen lenne ma a világ, ha az evangélium, a feltámadás, az örök élet reménysége hiányozna belőlünk?

Pál egyszerűen csak így fogalmaz: **nyomorult** (1Korinthus 15,19). Ismerjük a szó jelentését. Nyomorult élet az, amely nem tud hinni Krisztus feltámadásában, ezáltal Isten bocsánatában és ajándékában, az örök életben, melyet mindenkinek megad a mi Istenünk, aki Krisztust élete Megváltójának tartja.

Ha ezt a szót elfelejtenénk: feltámadás; akkor elfelejthetnénk azt is: **reménység**. Vele együtt pedig még annyi mindent, amire szükségünk van ahhoz, hogy élni tudjunk. Hány ember életében megmutatkozik annak keserű gyümölcse, nyomorúsága, hogy nincs bennük hit a feltámadott, győztes Jézus Krisztusban. Elvakultan, mint akiből hiányzik a világosság, járják jónak gondolt és hitt útjukat, és nem veszik észre, hogy csak a vesztükbe rohannak. Idővel pedig már sodródnak tehetetlenül az életben, amely lassan megemészti minden erejüket, ellopja boldogságukat, szabadságukat.

A kései felébredés pedig nagyon keserű már. Sokan így veszítik el az életüket, mert nincs hitük a feltámadott Krisztusban, aki képes új életet, sőt, örök életet adni, hiszen legyőzte a halált. Nem tudnak változtatni, és az élő Jézus helyett a gonosz kezében marad az életük.

Ha az a hely, amelyet az angyal mutatott, hogy ott kellene Jézus testének lennie, nem lett volna üres, az a magdalai Mária, akit bűnös életéből mentett meg Jézus, talán visszacsúszott volna régebbi bűnös, lélektelen életébe, és csak egy fájdalmas emlék maradt volna benne arról a szépnak ígérkezett időről, amikor Krisztus még élt, és ő vele járhatta az élet útját.

Hosszasan sorolhatnánk még, mit eredményezett volna a tanítványok életében az, ha Jézus, az ő Uruk nem támadt volna fel. Visszahullottak volna abba, amelyből Jézus kiemelte, megszabadította őket, mivel ha ő nem él, akkor nincs erejük tovább arra, hogy megmaradjanak abban az új és felszabadult életben, amit egyedül neki köszönhettek. Ha nincs feltámadás, ha nincs húsvéti evangélium,

akkor ma nincsenek templomok, ünnepek, imádságok, megváltozott, megtért életek. Gondoljunk csak bele! Akkor hol lennénk mi? Miben szenvednénk mi?

De e helyett az az igazság, hogy az ember megszabadulhat bűnei rabságából és új életet kezdhet úgy, hogy teljesen elszakadhat régi énjétől, mert Jézus Krisztus feltámadt! A terhet hordozó emberek csodálatos erőt és reménységet hordoznak, másokat is megszégyenítő módon, mert az a Jézus, akiben hisznek, feltámadt! Reménytelennek tűnő helyzetekben mégis reménységre buzdítunk, mert Jézus Krisztus feltámadt! Ravatal mellett, a veszteség terhével szemben vigasztalásról és örök életről szól a tanítás, hangzik az evangélium, mert Jézus Krisztus feltámadt! Az Isten útján való járás nem értelmetlen, mert Jézus Krisztus feltámadt!

A hűség, a szeretet, a jóra való törekvés, Isten akaratának cselekvése még az áldozatok ellenére sem hiábavaló, a földi megbecsülés, fizetség nélkül is érdemes, mert Jézus Krisztus feltámadt! Az imádság nem pusztába kiáltó szó, nem hiábavaló, az igehirdetés nem emberi bölcsesség csupán, ha valóban Krisztusra mutat, mert Jézus Krisztus feltámadt! A bizonyágtétel erőt ad, mert Jézus Krisztus feltámadt! A legkisebb, a legalkalmatlanabbnak tartott is naggyá lehet, áldássá válhat Isten kegyelméből, mert Jézus Krisztus feltámadt!

Annyi bűn és nyomorúság ellenére is, aminek sokszor magunk vagyunk okozói, mégis él az Úr népe, mert él az ő Ura, aki képes megtartani az övéit botlásaink ellenére is, mert ő nagyobb nálunk. Mégis megtörténhet az, amire nincs emberi magyarázat, sem emberi erő, amikor a mennyei megmutatkozik a mi látható világunkban, mert Jézus Krisztus feltámadt! Bármilyen lehetséges, ami valóban a javunkat szolgálja, mert Jézus Krisztus feltámadt! Mi is feltámadunk és örökké élünk Isten országában, ha hiszünk a Megváltóban, és neki adjuk életünket, mert Jézus Krisztus feltámadt! A legnagyobb és legcsodálatosabb döntés az életünkben, ha őt követjük és neki adunk mindent, amink csak van, mert Jézus Krisztus feltámadt! Az igaz hit azért ad életet mindenki számára, aki befogadja a Krisztus evangéliumát, mert él az, akiben hiszünk. És mindaz, amiről

itt szó van, nem csak beszéd, okoskodás, hanem valóság sokak életében! Igaz-e ez rád? Észreveszed-e ezt az erőt mások életében? Látod-e annak jeleit emberi sorsokban, hogy Jézus él? Akarsz-e erről bizonytságot tenni magad is?

Ha a sír nem lett volna üres, ezek közül egyik sem volna igaz. Akkor pedig mi lenne velünk? Egy üres sír, egy üres fekhely ezt jelenti a világ számára. Annak az üres sírja, aki nem egy egyszerű ember volt, hanem aki Isten fiaként, a világ Megváltójaként jött el közénk. Jézus ezt hozza el az életünkbe, amikor őt, az élő Urat beengedjük a szívünkbe. Egyedül Jézus feltámadása, akiben a leghatalmasabban és a legcsodálatosabban mutatkozott meg az Isten ereje és végtelen szeretete.

Ez a felfoghatatlannak tűnő csoda a legnagyobb reménységünk. Ebben élhetünk minden nap. Jézus megteheti az életünkkel azt, hogy a feltámadás drága és megfizethetetlen ereje naponta reménységgel és erővel töltsön el, és így tudjuk megjárni életutunkat. Ezt a világosságot ő gyűjti meg bennünk, mert ő az élet Ura.

Egyszerűen csak hittel kérni kell őt, állhatatosan, alázatosan, és ő nem hagy bennünket az élet és az örök élet ajándéka nélkül. Te hogyan akarsz tovább élni? Miből akarsz erőt meríteni? Egy nagy ajándék van elkészítve a te számodra is. A feltámadás drága hite. A te örök életedben való bizonyosság Jézus által. Akarod-e mindezt? Szükség van-e rá? Akkor borulj le Jézus elé, és kérd, hogy jöjjön el a te életedbe, mint feltámadott Úr a mai napon, és foglalja el a te szívedet. Életed legnagyobb ajándékát kapod meg. Legyen így. Ámen.

Imádság: Áldunk téged, Jézus, mert feltámadásoddal legyőzted a halált, a bűn erejét. Köszönjük, hogy mindezt értünk is vállaltad, és a mi életünket is meg akarod menteni mindkettőtől. Van hatalmad rá, mert te nagyobb vagy mindennél. Köszönjük, hogy ez az ünnep azért adatott, hogy új életet hozz azoknak, akik ezt alázatos szívvel tőled kérik, és téged hittel befogadnak. Kérünk, tedd meg ezt velünk is, a mi gyülekezetünkben is. Adj erőt, hogy legyőzzük a kísértést, a bűnnek ellent tudjunk állni, mert teáltalad, feltámadott

Urunk által lehetséges ez. És hozd el az új életet, mert te vagy az élet maga. Segíts, hogy mindent az örök élet bizonyosságával ragadjunk meg, ami lényeges, és engedjünk el, ami hiábavaló. Hallgass meg minket nagy kegyelmedből. Ámen.

Emmausi boldogság
Dr. Tőkés Zoltán (Csenger)

Lekció: Lk 24, 13-35 (szabadon válogatott versek)

Előima: Mindenható Istenünk, a Jézus Krisztus által! Hálát adunk Neked, Húsvét ünnepéért! Hála legyen, hogy Jézus nem csak meghalt Nagypénteken a világ bűneiért, hanem feltámadt az első Húsvéton, hogy nekünk életet adjon. Így köszönjük meg a vigasztalást, amit nekünk is nyújtasz! Köszönjük a húsvéti tanítványok életét, bizonyágtételét. Köszönjük, hogy ők a maguk egyszerű módján elmondták a Jézussal való találkozást és azt a vigasztalást, amelyet ez által kaptak.

Magasztalunk Téged azért, hogy elvetted tőlünk a „sötét éjnek homályát” – hogy a feltámadás fénye körül fog bennünket is. Ebben a fényben látjuk bűneinket is, amelyekkel ellened és felebarátaink ellen is vétkeztünk. Kérünk, tisztíts meg minket és tény népeddé, hogy téged kövessünk. Add nekünk Krisztus feltámadásának erejét és vigasztalását. Add nekünk, Szentlelkednek erejét, hogy bölcs szívhez jussunk. Nyisd meg előttünk Igéd világát, hogy szívünk és értelmünk nyitott legyen előtted, e mostani ünnepi órában. Ámen

Textus: Mt 5,3.8. „**Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyeknek országa. Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent.**”

Kedves Testvérek! Ünneplő Gyülekezet!

Húsvét ünnepén felelevenednek előttünk a régóta ismert történetek a feltámadásról. Riadt asszonyok, felkavart lelkű tanítványok a nyitott sír körül, tanácstalan közösség Jeruzsálemben. Ebben a zavarba hozott és gyászából lassan ébredező világban két csalódott ember elhagyja a várost. Az emmausi tanítványok, mint akik nem tehetnek semmit, összehajolnak, majd gondolataikba merülve elindulnak hazafelé. Elhagyják a felbolydult közösséget, a szomorú helyszínt és saját dolgaik után néznek, hisz vár rájuk az otthon és a feladatok egész sora...

Elindulásukban ott van a mindenkori csalódott, ám túlélni vágyó ember szándéka: ezen is túl leszünk valahogy... Mint a csalódott barát vagy a viszonzatlan szerelemtől megtört ember, vagy a megtört reményeket temető, aki elindul, hogy feledjen, munkájába temetkezzen és így gyógyítsa saját sebeit. Nem egyedül, hisz néma társként ott vannak egymásnak ők.

Ebben a szótlán utazásban megjelenik a feltámadott Krisztus és útítársuk lesz. Van, Jézus megjelenésében valami kedves játékosság, ahogyan elrejtí önmagát e két tanítvány elől. Az önmagát elrejtő, és önmagát kijelentő Isten szeretete tükröződik abban, ahogyan megválasztja Jézus azt a pillanatot, amikor felismerhetik Őt.

Mégis, talán a leginkább ebben a közös utazásban lehet megérteni Jézus üzenetét, mit jelentenek a Hegyi beszédben mondott szavai: „*Kik a boldogok?*” Elsőként azt, hogy kik is a „*lelki szegények*”; majd a folytatásban, hogy kik azok, a „*tiszta szívűek*”.

I.

„*Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyeknek országa.*”

Természetesen Jézus nem a szegényeket mondja boldogoknak, ahogyan a gazdagokat sem... Lelki szegényekről beszél, ami nem a lélek sivárságát, esetleges ürességét, tartalmatlanságát dicséri. Még csak nem is életünk egy magasztos pillanatát érti alatta, hanem egy lelki irányt, beállítottságot. Mint ahogyan az iránytű beáll a helyes irányba, vagy ahogyan az óra megmutatja az időt. Valami, ami jól működik... Nem az emberi lelkiismeret, nem a tudomány és a technika világa, nem a természet jó rendje. Jézus szava Isten és ember kapcsolatáról beszél ez áll üzenetének középpontjában.

Boldog azok, akik „*lélekben kegyelemre szorulnak, mert már most övék a mennyeknek országa.*” (Szabó Andor) Ilyen értelemben lehet ez a lélek állapota, beállítottsága. Az emmausi tanítványok valóban kegyelemre szorultak. Ám ezt Jézus nagy tapintattal, igaz szeretettel adta át nekik. Nincs ebben a találkozásban semmi kényszer, semmi kegyeskedő lelki erőszak... Mindenki az, ami: csalódott, reményét veszített, összezavart. Természetes módon kimondhatják fájdalmaikat, megvalósulatlan álmaikat. E néhány kilométeres séta alatt elmondható minden, ami fáj, ami keserűség. E séta alatt Jézus „*idegenből*” – „*kedves idegenné*” válik. Ebben a találkozásban nem csak szavak hangoznak el, nem csak feltárják az

elmúlt nap eseményit. Bizonyos, hogy ennek az útnak volt egy nagyon szép és barátságos légköre, amelyben feloldódtak a kezdeti nehézségek, és láthatóan megnyílt e két emmausi tanítvány lelke Jézus előtt.

Ebből is értjük, hogy Jézus több volt, mint egy tanító, előtte Nagypéntek megelőzően is megnyíltak életek, feloldódtak bezárkózott emberek. Elég, ha a samáriai asszonnyal való beszélgetésére gondolunk. Ott is nagyon messziről – Ábrahámától – indul a Messiás felismerése, a bűnbocsánat és az új élet kezdete. A két emmausi tanítvány az út során eljut ahhoz, hogy ők kegyelemre, Krisztus közelségére vágnak. Ezt még ők sem tudták, de behívták házukba a megismert, kedves „idegent”. A történet fordulópontja – ilyen szempontból – ez: „De unszolták és kérték: *„Maradj velünk...”*” (29) A lelki szegények vágnak Jézus Krisztus közelébe, mert tudják, érzik, kegyelemre szorulnak: Isten közelébe, oltalmába.

II.

„Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent.” Jézus boldognak mondja azokat, akik meglátják Istent: ami az emmausi tanítványok házában valóra is vált. A kedves „idegen” bemenet otthonukba, megáldotta a kenyeret és ekkor felismerték Őt. Látszólag, ez nem nagy dolog. Ám, ha voltunk hatalmas tömegben, úgy, hogy kerestünk valakit, bizony nagy öröm meglátni a keresett személyt, felismerni a kedves arcot... Manapság nem gyakoriak az ilyen találkozások. Sokkal inkább az a jellemző, hogy Jézus munkáját, Lelkének áldását felismerjük a másik emberben. Egy kedves emlék ehhez kapcsolódóan: Volt egy nagyon szigorú tanárunk, akitől erősen tartottunk az iskolában. Egyik gyermekét jól ismertük, megkérdeztük *„résztvétellel”*: *„Milyen lehet a gyermekének lenni?”* A meglepő választ, hogy *„Jó!”*, hitetlenkedve hallgattuk. Aztán évekkel később, egy karácsony estén előttünk ült a templomban, énekelt és imádkozott. Kifelé menet kedvesen üdvözölt minket, és áldott ünnepet kívánt. Évekkel később, már legátusként, a szószéken állva ismertem fel, ahogyan a férfiak padjában, gyermekei közt részt vett az istentiszteleten. Búcsúzóul, a kézfogásnál sok áldást kívánt a lelkes pályához és a tanulmányokhoz. Bizony, jó érzés ma is erre a tanárunkra gondolni, akinek szigorúsága mögött, egy imádságos élet

áll. Felismerni Krisztust, a feltámadottat, nem feltétlenül fizikailag, testi valójában fogjuk e mai világban, e jelen korszakban.

De ott van a Feltámadott Úr akkor, amikor szükségünk van Rá, amikor keressük az oltalmat, a kegyelmet, a bűnbocsánatot. Ott van, a testvéri közösségben, az úrvacsora áldásaiban, az imádság csendjen, az ének szavában. Mindenütt lehet találkozni Vele, ahol emberi életek megnyílnak, e „*kedves idegen*” – a mi megváltó Krisztusunk előtt. Felismerni az Istent valóban boldogság.

Az emmausi tanítványok története az egyik legteljesebb a húsvéti híradások közül. Szerencsére a felismerés pillanatával nem ér véget történetük. E két tanítvány sietősen elindul vissza Jeruzsálembe, hogy elvigyék a jó hírt: Jézus él! Feltámadt a halottak közül! Mennyi lendület, mennyi szeretet van e két ember igyekezetében! A Jézussal való találkozás, a felismerés megváltoztatta életüket. Nyoma sincs előző lelkiállapotuknak! Új távlatot nyert életük e találkozással.

Hadd hirdesse számunkra is az emmausi tanítványok példája: ma is képes új életet kezdeni az, aki felismeri a feltámadt Jézus Krisztust. Hadd gyógyuljon így életünk! Hadd újuljanak Jézus által közösségeink! Így legyen áldott ünnepünk! Ámen

Imádság: *Kegyelmes Istenünk, Jézus Krisztus által! Köszönjük kegyelmedet és irgalmadat, mellyel ma is meglátogattál minket. Köszönjük, hogy Krisztus által gyermekeiddé fogadtál és népeddé tettél. Légy áldott azért, hogy ma is lehet a feltámadt Krisztussal találkozni. Nincs olyan mélység, vagy magasság, ahol Ő ne volna jelen.*

Köszönjük, hogy Jézus ma is társunkká szegődik, és elkísér utjainkra. Lehet találkozni Vele, akár betegség, akár gyász, akár reménytelenség lesz úrrá a szívünkben. Köszönjük, hogy Ő nem utasít el minket, hanem betér hajlékunkba. Hadd nyissuk ki előtte életünket, szívünket. Hadd legyen életünk, közösségeink, családunk, gyülekezetünk az Ő jelenlétének jó bizonyága.

Kérünk Atyánk, így légy velünk az ünnepben, maradj velünk a hétköznapokban is. Légy a betegekkel, gyászolókkal, óvd az úton lévőket. Maradj velünk szeretetteddel és közösségeddel. Ámen

Húsvét II. napi igehirdetés

Nagy Zsolt (Biharkeresztes)

Lekció: Máté 28, 1-15.

Imádság: *Mindenható Úr Isten! Életnek, halálnak és feltámadásnak Ura! Hozzád jövünk, aki gyakran „mint titkos bánya mélyiben” formálod terveidet, mégis hatalmas dolgokat cselekszel. Hozzád jövünk, aki a legkisebbről is gondot viselsz, de a legnagyobbat sem hagyod magára. Hozzád jövünk, aki gyűlölöd a bűnt, de szereted a gyarló embert. Olyannyira szereted, hogy a Te Egyszülött Fiadat adtad érte. Áldunk, dicsérünk és magasztalunk hatalmadért, melyet nem ellenünkre, hanem javunkra használsz; jóságodért és végtelen szeretetedért, melyet nap, mint nap kiárasztasz ránk; dicsőségédért és szentségedért, melyből részelteted a te esendő gyermekeidet!*

Szentséges színed előtt megállva meg kell vallanunk gyarló voltunkat. Meg kell vallanunk, hogy sokszor és sokféleképpen vétkeztünk ellened: gondolatokban, szavakban, cselekedetekben és mulasztásokban – kérünk, könyörülj rajtunk! Atyánk, a Te Igédért vagyunk itt: bátorító, útmutató, feddő, mégis szeretetteljes szavadért. Kérünk, ígéreted szerint légy jelen közöttünk! Kérünk, használd az igehirdetőt, mint áldott eszközödet, nyisd meg a hallgatók szívét, lelkét és értelmét a Te üzeneted befogadására!

Atyánk, hisszük, hogy hallottál bennünket! Szólíts meg minket Igéd és Szentlelked által a mi Urunk Jézus Krisztusért! Ámen

Textus: Máté 28, 11-15.

Ünneplő Gyülekezet, szeretett Testvérek a feltámadt Krisztusban!

Most nem egy klasszikus értelemben vett húsvéti igehirdetést fogok elmondani, már igénk is azt sugallja, hogy most valami másról lesz szó. Ha a szereplők ismerősek lesznek az nem a véletlen műve, hiszen kétezer éve rajtuk keresztül ismerhetjük meg önmagunkat. Ott kapcsolódunk a húsvéti történethez, hogy már megtörtént – ahogy a Szentleckében hallottuk – a feltámadás tényének örömteli bejelentése. Hallottuk az angyali szöveget: „*Ti ne*

féljete. Tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. Nincs itt, mert feltámadt, amint megmondta.” Már megtörtént az első találkozás a feltámadott Úr és az Őt bebalzsamozni, végső soron temetni akaró asszonyok között. Már elhangzott a parancs a feltámadás örömhírének a továbbadására s már ki van jelölve a tanítványok útja: *„elöttetek megy Galileába: ott meglátjátok őt.”*

Igénk és az arról szóló igehirdetés most a feltámadás tényéhez való viszonyunkat vizsgálja. Mit kezdünk azzal, hogy *„föltámadott az Úr, bizonytal feltámadott”*. Közhelyszerű a megállapítás, de sajnos nagyon igaz: Jézus Krisztus halálból való feltámadása mindig is sokak által vitatott volt és mind a mai napig az is maradt. Ott látjuk ennek az alapjait már az evangéliumokban is. Márk evangéliumában olvassuk, hogy amikor Magdalai Mária elmondta a tanítványoknak, hogy a feltámadott Jézus megjelent neki *„nem hitték el”*, vagy amikor az Emmusi tanítványok *„megvitték a hírt a többieknek, de nekik sem hittek”*.

Máté evangélista különös súllyal beszél erről a megvesztegetett őrség kapcsán. Az ígénket megelőző evangéliumi szakaszban olvashatjuk, hogy a főpapok, a farizeusok minden áron a nagyszombati állapotot akarják konzerválni, ezért őriztetik a sírt. Számukra ez kényelmi helyzetet jelent: Jézus a sírban és maradjon is ott az idők végezetéig. Valami olyat sejtet ez, hogy ők még halálában is félnek Jézustól. Jaj, dehogy akarnak ők a Feltámadottal és a feltámadás tényével szembesülni. Hiszen akkor szembesülni kell mindazzal, amit tettek. Szembesülni kell gyalázatos tettükkel és annak minden következményével, azzal, hogy ők feszítették meg az Isten Egyszülött Fiát. No, nem: Jézus maradjon csak a sírban, ha kell, még őriztetjük is, nehogy valami gond legyen ezzel kapcsolatban.

A kirendelt örök annak rendje-módja szerint lepecsételték a sírt és őrizték azt. Csak zárójelben jegyzem meg, hogy a sír őrzésének szándéka fordítva sült el, mint ahogy a főpapok gondolták, hiszen a megfelelő helyre állított őrség kizár minden emberi manipulációt. Ha ők nincsenek ott, akkor nincs tanú, hogy *„az Úr anyaga leszállt a mennyből, elhengerítette a követ és leült rá.”* Mennyivel könnyebb

lett volna e tanúk nélkül terjeszteni azt a képtelen hazugságot, hogy „*tanítványai éjjel odajöttek és ellopták őt.*” Így azonban súlyos ezüstököt kell fizetniük még ezért a hazugságért is. No, de kanyarodjunk vissza a történet menetéhez. Az őrség tagjain kívül mindenki haza megy. A nyugalom napján nem is történik semmi. Harmadnapra virradva azonban az őrkök nem tudnak ellenállni az anyagi erőnek, amely elhengerítette a követ a sírról, „*a tőle való félelem miatt megrettentek, és szinte holtra váltak.*”

Megrémülve mennek megbízóikhoz a főpapokhoz és tanácsadóikhoz. Mivel nem tudták teljesíteni kötelességüket, sőt még csak ellenállást sem tanúsítottak nagy valószínűség szerint súlyos büntetés várt volna rájuk, egyáltalán nem biztos, hogy élve megúszhatták volna a dolgot. Az alku azonban, amit kötnek mindenki számára kielégítő és előnyös. A főpapok az őrköket megvédik, ha azok a szájukba rágott hazugságot állítják, sőt busásan fizetnek is nekik, csak hallgassanak. Sokan el is hiszik, amit mondanak, minden képtelensége ellenére. „*El is van terjedve ez a szóbeszéd... mind a mai napig.*” Nyilván akkora lehetett a fizetség, hogy még az elavulás szégyenét is vállalják. A hazug módon összeeskábált vallomásuk tele van hézagokkal, mégsem tűnik ez fel azoknak, akik nem akarnak a Feltámadottal szembesülni, akiknek úgy jó az Isten fia, ahogy van, ahogy a sírban nyugszik. Az őrkök tudnak a feltámadásról, de letagadják. Többet ér számukra a pénz, meg az, hogy kimentik őket a bajból, mint a becsület és az igazság. Eladják az igazságot, mert érdekük fűződik hozzá. Ezzel azonban nem csupán maguktól dobják el a feltámadás hitét és annak reménységét, hanem sokakat vezetnek a hazugság útjára.

A mai kor embere is megpróbálja Jézust a sírban tartani. Ott jó helyen van, nem okoz gondot senkinek. Csak addig vagyunk nyugodtak, míg helyén a kő, mert ha Jézus kiszáll a sírból, akkor azonnal a feje tetejére áll hazugságokkal berendezett világunk. Az emberiség talán húsvétkor szembesül leginkább Isten mindent, még a halált is legyőző erejével. Ilyenkor megtörténik a hihetetlen, de nem a lehetetlen, az emberi ésszel felfoghatatlan, amire sokan mondják: nem jött még onnan vissza senki, mégis ez, Jézus Krisztus halálából

való feltámadása keresztyén hitünk alapja. Ez pedig alapjaiban rázza meg életünket. Bebizonyosodik, hogy a halál fölött diadalmaskodik az élet. Jézus nem maradhat a sírban és mi nem maradhatunk a főpapi kényelmi állapotunkban, mintha mi sem történt volna. A kő nem maradhat a helyén és ezért mi sem maradhatunk bizonyosság nélkül Isten akaratára nézve: *„Nem akarom a bűnös ember halálát, hanem, hogy megtérjen és élete legyen”*.

A húsvétkor kapott csodálatos jelet, az elhengerített követ, a nyitott sírt mi sem hagyhatjuk figyelmen kívül. Látnunk kell, ha akarjuk, ha nem, mint a sírt őrző katonáknak. A kérdés csupán az, hogy ennek a látásnak a birtokában mit teszünk. Erre nézve több lehetőségünk is van, de a lehetőségek közül csak egy az üdvösséges. Az egyik lehetőség, hogy nem hiszünk a saját szemünknek sem és letagadunk mindent. A másik, hogy félelmünkben nem merünk szólni, nehogy kiderüljön az igazság az életünkről. S ott a harmadik lehetőség, az üdvösséges, hogy elmondjuk mindenkinek, hogy mindenki tudomást szerezzen arról, aminek tanúi voltunk. A kérdés, hogy melyik lehetőséget választjuk, melyiket választod.

A húsvéti csoda senkit sem hagyhat a régi állapotban. Döntenünk kell, hogy melyik oldalra állunk? Vagy hiszünk, vagy tagadunk, harmadik út nincs. A legszégyenteljesebb, amit Jézus sírjának őrzői tettek. Ők eladták pénzért az igazságot. De vajon velünk mi a helyzet? Jaj, nekünk, ha az örök igazság, amit Jézus Krisztus nyilvánított ki nekünk, eladó. Mert ha lehet alkudozni velünk erről, akkor már csak az ár a kérdés.

A húsvéti csodában az a különös, hogy a feltámadás tényét hazugságokkal sem lehet letagadni vagy elhallgattatni. Pedig a tanítványok csak álmélkodnak, csodálkoznak, vagy hitetlenkednek, az öröket megveszik, ők pedig hazudnak, így pedig Jézus ellenfelei sokakat elhíthetnek. A kérdés ma is az, hogy te kinek hiszel? Szóval melyik oldalon is állunk? Tanúkként és tanítványokként nem hallgathatunk, hiszen a húsvéti öröm hirdetésének feladatát kaptuk Urunktól. Ha hallgatunk, akkor bizony mi is eladjuk az igazságot, alkuba bocsátkozunk Jézusról. Merjük és akarjuk vállalni az Úrtól vett

küldetést. „Menjetek el és hirdessétek az evangéliumot minden embernek”. Legyen bizonyágtételünk alapja és középpontja a húsvéti örömhír: „Feltámadott az Úr, bizonynyal feltámadott”. Ámen.

Imádság: *Mennyei Édes Atyánk! Ámulva nézzük a Te cselekedeteidet, ahogyan a gonosz szándéka is része lesz terved megvalósulásának. Úgy, ahogyan József is bizonyágot tett testvéreinek: „Ti gonoszt gondoltatok ellenem, de Isten terve jóra fordította azt.” Urunk, hálásak vagyunk azért, hogy Te akkor is munkálkodsz, miközben győzni látszik az erőszak és gonoszság. Hálásak vagyunk, hogy semmilyen emberi mesterkedés nem kerekedhet felül a Te erődön és szándékaidon. Hálásak vagyunk, hogy így tudhatjuk mi is magunkat a Te kezedben a legjobb helyen.*

Segíts, kérünk, hogy a Te jó akaratod munkálói lehessünk! Segíts, kérünk, hogy ne keseredjünk el, és ne veszítsük el reménységünket, amikor győzni látszik a gonosz! Segíts, kérünk, hogy türelemmel várjuk a Te akaratod beteljesülését a világban és személyes életünkben! Segíts, kérünk, hogy kitartóan szolgáljunk Téged, de semmilyen módon ne legyünk a gonosz kiszolgálói életünk során!

Urunk, irgalmadba ajánljuk szeretteinket, legyenek bárhol a világon és legyenek bármilyen állapotban – kérünk, könyörülj rajtuk!

Urunk, irgalmadba ajánljuk a testben vagy lélekben, nélkülözésben, gyászban, magányosságban, reménytelenségben, betegségben szenvedőket – rendelj melléjük segítőköt, kérünk, könyörülj rajtuk!

Urunk, irgalmadba ajánljuk egyházunkat, gyülekezeti közösségeinket, szerte a világon a Krisztust Úrnak valló közösségeket – tarts meg és erősíts mindnyájunkat a hitben, bátoríts a bizonyágtételben és a szeretetszolgálatban, kérünk, könyörülj rajtunk!

Urunk, irgalmadba ajánljuk országunkat, nemzetünket, a teremtet világot – legyen békeesség és jóakarat ünnepeken és hétköznapokon; Te csitítsd el mindnyájunkban a gonosz indulatot, a gyűlöletet, az öncélú versengést, a hiú dicsőség- és hatalomvágyat, kérünk, könyörülj rajtunk! Ámen.

„A győztes oldalon”

Szabó Pál (Nyírtelek-Rakamaz)

Lekció: Máté 28,1-10

Előima: *Urunk, Istenünk! Mennyei Atyánk! Hálásak vagyunk, hogy együtt, ebben a gyülekezetben ünnepelhetünk. Köszönjük, hogy Te ünnepeket készítesz nekünk, amikor nagy tetteidről emlékezhetünk meg. Mi nem csak emlékezni jöttünk most ide, hanem veled találkozni is, hogy az az erő, ami egykor átjárta a feltámadás első szemtanúit, az bennünk is működjön.*

Szükségünk van erre, mert belátjuk, hogy mi önmagunktól rossz döntéseket hozunk. Rosszul húzzuk meg határainkat, és életünket meghatározó döntéseinkben elbukunk. Kérünk, hogy bocsásd meg nekünk, amikor önző módon elfordultunk tőled. Szólíts meg bennünket a Szentírás szavain keresztül. Szentlelkeddel nyisd meg értelmünket, lelkünket, hogy gyógyító szavad teljesen átjárjon bennünket. Ámen

Textus: Róma 10,9¹

Kedves Húsvétot Ünneplők!

Jó megállni, lelassítani, ünnepelni. Ilyenkor hátratekinthetünk a megtett útra, és előre is, reménykedve. Ünnepre készül mindenki. Ilyenkor szeretnénk mást enni, máshol lenni, mást csinálni, más emberekkel találkozni, mint egyébként. Ünnepe az, amikor megszakad a monotonitás, amikor érezzük, hogy van értelme annak, amit csinálunk, mert van gyümölcse.

Mégis ha megállunk és visszatekintünk, nemcsak az elmúlt hétre, hanem az elmúlt ünnepre, vagy talán még nagyobb távlatba, akkor

¹ Az igehirdetés meghallgatható: https://www.youtube.com/watch?v=ZURkjUoa__Y

vajon mennyire lehet megnyugtató az, amit látunk? Vannak örömök is, de sok esemény azt mondhatja velünk, hogy baj van.

Igen, ha őszinték akarunk lenni, akkor azt mondhatjuk, hogy valami baj van. Nem csak abban van a baj, hogy egy terrrorszervezet a világ legfejlettebb államait félelemben tudja tartani, hogy a rengeteg fegyver, rengeteg pénz nem tudja ellensúlyozni azt a keveset, ami a másik oldalon van. Mert két-háromkontinensnyi ország van egy szervezet ellen.²

Persze nemcsak emiatt mondhatjuk, hogy baj van. Az emberi élet sok más területét is említhetnénk: az oktatást, egészségügyet... lehetne sorolni, hogy mi mindennel van baj.

Vajon lehet-e mindezek ellenére ünnepelni? Lehet-e hátra és előre tekintenünk úgy, mintha minden rendben lenne? Ki lehet-e kerülni a kérdést, hogy vajon mi az, ami majd segíteni fog nekünk? Mi az, amiben bízhatunk, ami ma is, és majd unokáinknak is meglesz, és biztosan lehet rá számítani?

Társaságunkból³ sokan mennek el, mert itt nem látják, nem érzik, hogy meg lenne az a biztonság, amire mindig lehet számítani. Egymás között vagyunk, őszinték lehetünk: máshol sincs meg. Nem csak a robbantásokra kell gondolni, hanem valós beszámolókra, amik arról tanúskodnak, hogy máshol sincs kolbászból a kerítés. Máshol is vannak csalódások, tragédiák, emberi gonoszság.

Mi az, ami tud nekünk segíteni? Ígéretetek? Azok vannak bőven. Mindig jön valaki, akinek van egy nagyszerű terve, ötlete, amivel biztos, hogy jobb, amitől biztos, hogy boldogabb lesz az élet. Gondoljunk csak nagy rendszerekre és azoknak szlogenjeire. Ne csak az elmúlt évtizedekre, hanem évszázadok és évezredek távlatában is

² Ez mondat lehet, hogy nem lesz aktuális 2017 tavaszán.

³ Tiszántúli és határon túli gyülekezetekben elmondható ez a mondat, még ha a nagyobb városok (Debrecen, Nyíregyháza, Szeged) lakossága nem fogy, a térségre igaz az elvándorlás. A fiatalok nagyobb városokból is sokszor elvándorolnak.

gondolkozhatunk. Ki az, akinek igazán sikerült? Kinek az álmát akarod megvalósítani? Életed legnagyobb problémáira mi a tényleges megoldás? Mi segíthet, mi szabadíthat meg? Mi az, ami ténylegesen segít, amitől jobb lesz az élet, és ami biztosan továbbadható a következő generációknak, az unokáknak is? Lelkünk éhségét mi az, ami ténylegesen csillapíthatja?

Baj van. A legnagyobb baj mégis az emberrel van. Hova vezet az utad? Mert mindannyian meghalunk. Lehet ettől menekülni?

Ünnep van a mai napon. Megállhatunk, visszatekinthetünk, de vajon a visszatekintésünkben hálaadással nézhetünk-e hátra? Vajon reménykedve tekinthetünk-e előre? Tudunk ünnepelni? Vagy csak eltöltjük az időt? Menekülünk? Vagy csak úgy vagyunk?

Ünnep van, és mi, akik eljöttünk istentiszteletre, másképp is ünnepelhetünk. Reménységgel, örömmel is ünnepelhetünk. Amikor megszakítjuk robotos dolgainkat, akkor valamit észrevehetünk, mégpedig Isten tervét. Igen, ez a terv, mint egy nagy ív, ott van a Szentírásban, az elejétől a végéig. Húsvétkor pedig valami fontosat megérthetünk belőle.

Van szabadítás, van megmentő! Pálnak a Római gyülekezethez írt leveléből olvastunk fel egy mondatot, és ebben a mondatban volt egy szó, amit nem szoktunk használni: üdvözül. Ezt iskolában, kórházban, az utcán, boltban, tömegközlekedési eszközön nemigen halljuk. Nem is nagyon tudjuk a jelentését. Az egyik hittanórán, amikor szóba került ez a szó, a gyerekek nem értették. Arra gondoltak, hogy valaki integet, vagy köszön. Mert az 'üdvözül' szóhoz legközelebb talán az 'üdvözöl' szó áll. Üdvözül? Mit jelent ez? Az újszövetségi bibliai nyelv itt azt fejezi ki, hogy valaki megmenekül, valakit megmenti valaki. Ha egy szóval szeretném kifejezni: megmentik.

Igen. Isten tervében ott van a megmentés, ott van a szabadítás. Isten terve az, hogy az egész világot úgy formálja át, hogy abban mindenki a helyén legyen. Hogy akinek fájdalmai voltak, annak öröme legyen; hogy akinek hiánya volt, az telve legyen; hogy aki értéktelennek gondolta magát, az érezze és értse meg, hogy Isten csodálatosnak

látja. Isten nagy tervébe Húsvétkor beelátunk. A nagypénteki kereszthalál és a vasárnapi feltámadás óriási üzenetet hordoz a világ számára.

Van egy általános tapasztaltunk, ami mindenkié, éljünk akárhol, higgyünk akár Istenben, akár másban. Ez az általános tapasztalat az, hogy mindennek a vége a halál, amit nem lehet legyőzni, ami visszafordíthatatlan, ami sokkal erősebb, mint mi. A Szentírás beszél erről. A halál erősebb, mint mi, de el is mondja, hogy miért. Azért, mert ez az emberi tett következménye. A halálban ez a földi rész viszont teljesen véget ér, és valami más kezdődik el. Itt a földön még Isten szeretete egyben tartja ezt a világot, áthatol és átragyog rajta. Viszont a halálban ez már nincs és nem is lesz. A teljes káosz, szenvedés, hiány, semmisség... nehéz leírni, hogy mi várhatja ott az embert. Miért van ez így? Mert a halál az emberi tett következménye és beteljesülése. A világon egyedül az embernek adatott meg a szabad döntés helyzete. Az emberre sok bízott itt a földön, de ezzel a szabadsággal rosszul élt, és behozta a szenvedést, a pusztulást a világba. Úgy is fogalmazhatunk, hogy elfordult Istentől. Megszakadt a kapcsolat.

Hallottam egy nagyon megrázó kísérletről. Egy neves amerikai pszichológus⁴ készítette. Ez egy börtönkísérlet volt, amiben először is kiválasztottak jó szándékú fiatalokat. Pénzfeldobással eldöntötték, hogy ki lesz rab és ki lesz őr. Nem volt különbség, találmra döntötték el. A kísérletben igazi börtönt használtak, és a fegyőröknek annyit mondtak, hogy tartsák fent a rendet. A kísérletet néhány nap után le kellett állítani, mert ezek a jó szándékú fiatalok elkezdtek ember-telenül viselkedni. Hihetetlen dolgokat követtek el. A pszichológus aztán sok mindent elmondott erről a kísérletről, és levonta a következtetéseket. Egy dolgot emelnék most ki. Az, hogy ki a jó vagy rossz ember, ennek a válaszvonalja nem egy rajtunk kívül meghúzott válaszvonal. Nem arról van szó, hogy valaki egyik kategóriában van, míg a másik a másiban, vagy vonalon kívülre születünk, vagy éppen

⁴ Philip Zimbardo: A Lucifer-hatás

belülre. Nem ez dönti el, hogy milyenek vagyunk. Azt mondta, hogy a határvonal az emberi szívben van. Bennünk dől el, hogy egy helyzetben feladjuk-e emberségünket vagy nem. A teljesen jó szándékú fiatalok átváltoztak állatokká.

Az a nehéz, hogy Isten az embernek mérhetetlenül nagy hatalmat adott a többi teremtményhez képest. Csak úgy tűnik, hogy az ember még önmagán sem tud uralkodni, nem hogy még ezen a földön. Az ember átrajzolja a szívében azt a bizonyos vonalat, és sajnos nem tud változtatni rajta. Ott és akkor le kellett állítani a kísérletet. Általános tapasztalatunk nem csak a halál, hanem az is, hogy nincs egyetlen jó ember sem. Nincs olyan, aki teljesen igaz lenne. A Szentírás erről is beszél. Azt mondja, hogy Isten meghagyta a szabadságot, hogy azt a vonalat mi rajzoljuk be, és mi döntsünk, hogy mi domináljon bennünk. Amíg Ővele élünk, addig minden rendben van. Ha viszont nem, akkor elveszítjük a látásunkat, felemás képünk lesz a világról, és rosszul döntünk. Ennek a következménye a halál.

Isten ezt nem törölte el, mert tisztel bennünket. Viszont a halál hatalmát megtörte, hogy ne az legyen az utolsó, végső állomás az élünkben. Jézus Krisztusban látjuk azt a személyt, aki legyőzte a halált: feltámadt. Ez a jó hír, ez az örömhír, már több mint kétezer év óta.

Az embert Isten megajándékozta ezzel. Ebben benne van a bocsánat, az újrakezdés lehetősége, benne van, hogy valamikor egyszer ez az egész világ teljesen átformálódik Isten kezei között.

Jézus létezését elfogadják az emberek. Jézus kereszthalálát elfogadják az emberek. Sőt még ha ész érvekkel beszél az ember, akkor a feltámadást is elfogadják. Van olyan vallás, ami azt mondja, Isten egyik csodája volt ez, de ennél semmi több jelentősége nincs ránk nézve. Az evangéliumi beszámolókat nem cáfolta meg senki, sőt még úgymond függetlenek meg is erősítették. Jézus feltámadt. Ezáltal van nekünk feltámadásunk.

Mégsem változik meg minden embernek az élete, aki logikailag kimondja, hogy igen, lehetséges volt Jézus feltámadása, mert Isten

úgy akarta. Mivel nem lehet cáfolni, sem érvelni úgy mellette, ezért elfogadják, de vajon miért nem gyakorol ez akkora hatást az emberek életére? Miért nem hat ez ki minden ember életére? Azért, mert Jézus feltámadása egy általános igazság. Ez az objektív igazság.

Ennek az általános igazságnak személyes valósággá kell válnia. Ha ezt átéljük, akkor fog átformálni bennünket. Ha személyes igazságommá válik, akkor fogom érteni és érezni ennek az értelmét, akkor lesz az enyém is, akkor részesülök benne én is.

Azt olvastuk, hogy *„ha száddal Úrnak vallod Jézust és szíveddel hiszed, hogy feltámasztotta őt Isten a halálból, akkor üdvözülsz.”* Vagyis megmenekülsz a halál erőitől, és gyakorlatilag minden mástól. Mindentől. Azt mondja itt a Szentírás, hogy ha a tiéd lesz Isten története, ha benned is játszódik ez a történet, akkor változik meg minden. Ha te magadban változtatsz, akkor változik meg minden körülötted, és akkor aktív részese leszel nagy tervének.

„...szíveddel hiszed...”. Milyen szépen van megfogalmazva. A szívünk az, ami a képes beszédben hihetetlenül fontos. Az élet közepe, kiindulópontja. Az érzelmeinket jelöli sokszor. Nem csak felfogni lehet és kell a feltámadást, hanem azt be lehet építeni az életünkbe. Amiben gyökerezik a szív, amiből táplálkozik, az formálja teljesen. Egy focirajongót a meccs várása formálja. Aki sokat vezet, annak az üzemanyagár változása a formáló.

Ha élteted meghatározó, átformáló üzenetévé teszed Jézus feltámadását és annak erejét, akkor meg vagy mentve. Akkor részévé válsz a nagy tervnek. Akkor Isten ígéretét fogod megvalósítani. Ha ezzel lesz tele a szíved, és ott gyökerezik benne, hogy Krisztus értem is feltámadt, akkor van értelme az életednek. Mert ha a szív mélyén ez mozgat, akkor annak meg kell nyilvánulnia cselekedetekben is. Azt olvastuk, hogy száddal vallod, szíveddel hiszed. Ez az összhang menthet meg Téged. Ez emel be abba a nagy tervbe, ami mindenki számára elérhető.

Ekkor megtapasztalod, hogy van értelme a munkának, van értelme az életednek, és látod, hogy Isten csodálatos dolgokat akar velünk

végrehajtani. Akkor egy ünnepen hálaadással tudsz visszatekinteni, mert a kereszthalál és a feltámadás a te történeted is, és ez áthathatja az életedet. Így pedig biztos, hogy reménységgel tudsz előre tekinteni, mert a feltámadás távlatában is gondolkozhatasz.

Kedves Testvérem! Ünnepelj Krisztussal, hogy megtapasztald: életed egy megváltozott, megmentett élet, s a győztes oldalán állsz.

Ima: Urunk, Istenünk! Hálát adunk neked és magasztalunk Téged, hogy nagy tervedben nekünk is helyünk van, és hogy meg akarsz menteni minket. Hálásak vagyunk, hogy hihetjük, tudhatjuk, vallhatjuk: van feltámadás. Nem a halál az utolsó állomás. Magasztalunk Téged, hogy valami újat akarsz teremteni, de nem akarod a régit elvetni, hanem belőlünk, ebből a világból akarsz újat formálni, és dicsőségbe öltöztetni. Erősítsd meg bennünk a Szentírás szavait. Kérünk, légy forrongó világunkkal, magyar népünkkel, településünkkel, hadd ragyogjon fel a reménység bennünk és körülöttünk, hogy Veled és általad életünk jó irányba forduljon. Ámen

PÜNKÖSDI ÜNNEPKÖR

Pümkösd van, változik a menetrend!

Dr. Bölcskei Gusztáv (DRHE)

Lekció: ApCsel 2,1–21

Imádság: *Mennyei Atyánk a Jézus Krisztus által! E pümkösd ünnepében dicsérünk hálaadással, mert adtál nekünk Szentlelket tanításunkra, vigasztalásunkra, bátorításunkra és mindenre, ami élet, üdvösség. Lelked által tudjuk, hogy ki vagy: teremtető Urunk, gondviselő Atyánk, megváltó Istenünk és megszentelő Jótevőnk! Lelked erejével építesz és gazdagítasz bennünket napról-napra és emlékeztetsz arra, hogy a mindennapi kenyér, mindennapi egészség, mindennapi békesség kegyelmed ajándéka, mint a Te jótéteményed. Lelked tanít minket arra, hogy megismerjük Téged és magunkat Tebenned.*

Valljuk, hogy bűneink miatt alkalmatlanok vagyunk a Veled való közösségre, de tudjuk, hogy megváltottál bennünket, kérünk, tekints most is Fiad érdemére, és add nekünk ajándékkul jelenlétedet. Áldd meg együttlétünket, Fiad nevében kérünk! Ámen

Textus: Jn 14,15–17

Ünnepelő Gyülekezet! Szeretett Testvérek!

Nemrég odaültem a számítógép elé, és megnéztem a híreket. S megakadt a szemem egy nagyon egyszerű technikai jellegű híren, amit nyilván a közszolgálatosság jegyében tettek oda fel. Ez volt a címe: pümkösd van, változik a menetrend – és aztán leírják, hogy változik a vonatok menetrendje. Úgy megütötte nemcsak a szememet, de a szívemet is, és azt mondtam: Uram, köszönöm ezt a mondatot, mert tulajdonképpen ez az Isten üzenete az Ő itt a földön élő anyaszentegyházának: **pümkösd van, változik a menetrend!**

Változik a menetrend, valaminek meg kell változni, valaminek történnie kell. Ahogy Jézus mondja itt a tanítványoknak, készülődve a szenvedésre, a kereszthalálra: jegyezzétek meg, ha szerettek engem, megtartjátok az én parancsolataimat, és akkor, akkor jön a Lélek. Akkor jön a Pártfogó, a vigasztaló, és akkor az én népem vagytok. Igen, ilyen egyszerű, ha megtartjátok az én

parancsolataimat, akkor Lélektől áthatott közösség leszte. Ha nem, akkor maradtok fásult, Lélek nélküli, sokszor lelketlen emberek.

Akiknek halvány fogalmuk sincs arról, mi az az menetrend, amit Isten az Ő népének előír, odaajándékoz, és azt mondja: induljatok. Ha megtartjátok az én parancsolataimat, akkor megtapasztaljátok a Lélek ajándékát. De hát mi is volt Jézus utolsó parancsa a tanítványoknak? Elmenvén tegyetek tanítványokká minden népeket. S mit csinálnak a tanítványok ezzel a parancsolattal? Megtartják? Eszük ágába sincs! Ülnek, gunnyasztanak, szomorkodnak, javukra legyen mondvá: imádkoznak. De ott vannak bezárkózva! Eszük ágába sincs, hogy kimenjenek. Oda?! Azok közé?! Azok közé, akik elvették tőlük az ő legdrágább Urukat, Mesterüket? Abba a világba, amelyik Őt keresztre szegezte? Azok közé, akik nem hallgatnak a jó szóra, akik nem hallgatnak a Krisztus parancsára? Hát minek odamenni?

S akkor történik valami. Akkor egyszerre csak változik a menetrend! És változik a menetirány! Nem arról szól az anyaszentegyház élete, hogy húzódjatok el, őrizgessétek magatokban azt, amit ti megismertetek, megtapasztaltatok, hogy milyen jó az Úr Jézus közelében lenni. Új menetrend van, új menetirány van, tessék elindulni! Így fújja ki őket a Lélek abból a jeruzsálemi felsőházból. Ó, ez az áldott pünkösdi szélzugás – ez mind a mai napig a mi életünknek, az anyaszentegyház nemzedékről nemzedékre tartó életének az egyetlen forrása, az egyetlen reménysége.

Mert Isten újra és újra üzeni: változik a menetrend, induljatok! Tartsátok meg az én parancsolataimat! És akkor megtapasztaljátok, hogy ki az a csodálatos Pártfogó, az igazság Lelke, akit a világ nem ismer, mert nem is lát, nem is érzékel, nem is törődik vele. De ti ismeritek, mert közöttetek van, mert bennetek lakik!

Pünkösöd van, változik a menetrend. Újra és újra azt élhetjük át, Isten iránti hálaadással, hogy milyen csodák és milyen áldások fakadnak ott, ahol ez a menetrend életbe lép, és mi észrevesszük. Mert ha a régi menetrend szerint akarunk utazni, mindig lemaradunk. De ha tudjuk Isten menetirányát, menetrendjét, akkor ma is

megtörténik az, hogy sokféle nyelven, sokféle, gazdag módon tudjuk hirdetni a Krisztus hatalmát és evangéliumát. Nemrég sokfelé, újságokban, tv-ben is látható volt egy kép, amelyet abban az esztendőben a Magyarországi Református Egyház közösségéről gondoltak ki a szakemberek. Ezen a képen a híres Leonardo Da Vinci-féle Utolsó vacsora jelentéhez hasonlóan ott ülnek egy asztalnál az emberek. De nem az egykori tanítványok, hanem ma élő, hús-vér emberek, idősek, fiatalok, fogyatékosak, elesettek. S az van odaírva: „*Mind egy asztalnál ülünk*”. Igen, mind egy asztalnál ülünk, innen kezdve indul el aztán az a sokféle nyelven való beszélés, amely megmutatja, hogy hol van az egyház. Milyen sokféle nyelven szólhat! De Isten azt mondja: pünkösöd van, változik a menetrend! És nektek, az én tanítványaimnak, mindezek a nyelveken, a nehézségek nyelvén, a kudarcoknak, a kiábrándultságnak a nyelvén újra és újra szólni kell, és menni kell, és ott kell lenni! Mert ez a dolgotok, mert ezért van pünkösöd, ezért jön a Pártfogó, ezért adatik az igazság Lelke! Azé az igazságé, amely nem kizárni akar, hanem befogadni, egy asztalhoz ültetni, és azt mondani: ti az enyéim vagytok.

Pünkösöd van, változik a menetrend. Olyan jó volt hallani és újra felidézni, hogyan változtatta meg a mi menetrendünket is, magyar reformátusokét Isten Lelke, amikor eljuttatott oda, hogy azt tudjuk mondani: Krisztus a jövő, és mi együtt követjük Őt! Olyan jó arra gondolni, hogy immár el sem tudjuk képzelni a májust anélkül, hogy ne azt tennénk, amit a Szeretethíd kifejez, hogy meggyünk egymáshoz, egymással, azokhoz, akik várnak ránk, vagy akik már nem is nagyon várnak senkire, de örülnek, ha magányukban, betegségükben, kiábrándultságukban valaki melléjük áll, melléjük ül.

Ha szerettek engem, megtartjátok az én parancsolataimat. Én pedig kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek. A leghatalmasabb, a legnagyobb Pártfogónk nekünk van. Aki nélkül és az Ő menetrendje nélkül maradunk tétovák, maradunk bezárkózók, maradunk semmit nem vállalók, és maradunk haszontalanok, Lélek nélküliek és sokszor lelketlenek. De megkaphatjátok! Megkaphatjátok az igazság Lelkét, aki veletek van, sőt bennetek lakik. Ez Isten ígérete.

Pünkösöd van, változik a menetrend. Észre vesszük-e? Ha észre vesszük, hogy változik a menetrend, ha tudjuk, milyen a menetirány, akkor vele együtt mehetünk, Őt követhetjük, Őt magasztalhatjuk, és Őt vihetjük. és együtt, egy asztalnál lehetünk Vele. Ez az Ő csodálatos ígérete, ez az Ő elvehetetlen és elmúlhatatlan ajándéka, ami most is megszínésítheti, megáldhatja és gyümölcstermővé teheti a mi pünkösdi ünnepszentelésünket. Hogy legyünk azok, akik tudjuk, a mi hitvallásunk, a mi sokféle, sokszínű módon elmondható, elhordozható, továbbadható evangéliumunk, amit Tőle kaptunk, amit ránk bízott, arról Ő gondoskodik, hogy eljusson, hogy emberek szívéhez eltaláljon.

S akkor vagyunk azok, akikben a Lélek gyönyörűségét találja, mert akkor közöttünk lakik, bennünk van, és akkor valóban „Lelkes” egyházzá leszünk, akik tudunk másokat is segíteni, kiszabadulni a fásultságból, a reménytelenségből. És nem siránkozunk, és nem veszteségeket sorolunk, hanem azt mondjuk: Jövel, jövel, ó, áldott Szentlélek! Töltsd be szíveinket! Add az érthető, átadható nyelvet, az üzenetet, a gesztust, hogy láttassék meg a Te műved. Hogy lássák az emberek azt, amit általunk Isten el akar végezni, és dicsőítsék a mi mennyei Atyánkat, aki az Ő Pártfogó Lelkét nekünk adta. Áldott legyen az Ő neve! Ámen.

Imádság: Légy áldott Istenünk, hogy az egész világ, és benne a mi életünk menetét is megváltoztattad! Rohantunk a pusztulásba, egymás és magunk tönkretételébe, készek voltunk a másik bántására, de Te Lelked által megváltoztattál bennünket. Köszönjük, hogy egy asztalhoz ültetsz mindannyiunkat, hogy a Te asztalodnál a kegyelem, bűnbocsánat és örök élet kenyeré és itala vár bennünket. Köszönjük, hogy Lelked által lehetünk lelkes emberekké, akik nem hallgatnak, nem megbújnak, és nem elmenekülnek saját és mások nehézségei elől, hanem Lelked világosságában, a Te erőddel megyünk, és élünk az emberek javára és a Te dicsőségédre.

Jövel Szentlélek Úristen, az Atyának és Fiúnak Lelke, és tégy minket minden engedelmességre kész gyermekeiddé, a Te dicsőségédre, a Jézus Krisztus által! Ámen

A pünkösdi Lélek csodája
Dr. Tőkés Zoltán (Csenger)

Lekció: ApCsel. 2,1-13.

Előima: *Mindenható Istenünk! Köszönjük Urunk, hogy e mostani ünnepen is eljöhettünk templomodba/hajlékodba. Köszönjük, hogy az egymással való közösségbe vezetsz minket. Köszönjük, hogy az Ige számunkra ma is érthető nyelven, anyanyelvünkön szól. Köszönjük, hogy békességben élünk, nem kell háborúktól félnünk e mostani időben. Kérünk, adj békességet a világban, add, hogy elhallgassanak a fegyverek ott, ahol ma is háborúság van. Légy áldott családjainkért, akikért most is könyörgünk előtted. Őrizd, a betegeket, vigasztald a gyászolókat, légy társa a magányosoknak. Áld meg e mai istentiszteletünket: vezess minket el a Veled való közösségbe. Ámen*

Textus: „Mert hárman vannak, akik bizonyosságot tesznek: a Lélek, a víz, a vér; és ez a három egy.” (1Ján 5,7-8)

Kedves Testvérek! Ünneplő Gyülekezet!

Pünkösöd ünnepe azért öröm, mert általában a tavasz és nyár fordulóján van. Minden pezsgésnek indul, kinyílik a természet, csupa szín, csupa mozgás a teremtett világ. Ilyenkor a réges-rég Jeruzsálemben történt csodát halljuk, amely tőlünk kicsit idegen és távoli világban zajlott. Távoli és kissé idegen... Pedig ha megértjük a Lélek pünkösdi munkáját, igaz csodálattal és megújult hittel folytatódhat életünk.

A pünkösdi Lélek csodája kettős: egy irányba mutat, és ugyanakkor egy felé vezet. A Jézus által megígért Vigasztaló eljövételével új korszak, a keresztyén egyház korszaka kezdődött. Egy olyan korszak, amelyben mindenki megélheti, és átadhatja az örömhírt: Jézus által Isten megvált bennünket a bűn és a halál uralma alól. A pünkösdi események jelentőségét nem kizárólag annak az egyetlen napnak a történeteiben kell szemlélnünk, hanem abban a hatásban, amely alapján mi is keresztyéneknek, Krisztushoz tartozóknak mondhatjuk magunkat. Hatása, eredménye, hogy mi is keresztyének vagyunk!

A Szentlélek Isten egy irányba mutat: Krisztusra. Eljövetele nem volt öncélú! Nem egyszerűen azt szolgálta, hogy Jeruzsálem lakosságának a figyelmét felhívja, és nagyszámú hallgatóságot gyűjtsön a tanítványok köré. Nem csak arra szolgált eljövetele, hogy az apostolok más-más nyelven megszólaljanak, hogy beszélni tudjanak a diaszpóra zarándokaival. Még csak nem is arra szolgált, hogy néhány bátortalan tanítvány bátorságot nyerjen, és kilépjen az egybegyűlték elé. Mindezek a dolgok: az egybegyűlt sokaság, a nyelveken szólás csodája, a bátorságot nyert tanítványok egyetlen célt szolgáltak – mindenkinek közel vinni a jó hírt, hogy Krisztus meghalt és feltámadt, hogy új életet adjon és üdvösségre vezessen. A Pünkösdkor bekövetkezett csodás események pusztán eszközök, hogy ezeken keresztül érthető legyen Isten bizonyágtétele!

Pünkösöd óta tudjuk: Isten tesz bizonyágot! Ő a hiteles tanú, Ő a hit forrása. Emberi szavaink és cselekedeteink erőtlének és elégtelenek ahhoz, hogy a Krisztusról szóló bizonyágtétel életet átformálni tudó erővé váljon. A Szentlélek Istennek kell eljönnie ahhoz, hogy felismerje és megismerje a világ: Krisztusban van a megváltás ajándéka. Erre mutat rá a pünkösdi Lélek, a maga csodálatos és hatékony módján. Emberi erőnk, képességeink gyakran eredménytelenek. Amiről azt gondoljuk: ez így jó lesz, gyakran az ellenkezőjét eredményezik. Ugyanakkor lehet, hogy egy bizonyágtételt mi magunk erőtlennek, esetlennek, sőt félresikerültnek értékelünk, majd azt a visszajelzést kapjuk: ez érte el az igazi célt.

Milyen is az Isten bizonyágtétele? Gondoljunk csak vissza a nagypénteki eseményekre! Jézus ott állt Pilátus előtt: egyik oldalt a római világbirodalom teljhatalmú ura; a másikon egy zsidó tanító, amolyan próféta, egy egyszerű ácsmester fia, kiszolgáltatottan és egyedül. Ezt láthatta a külső szemlélő... Pedig a valóság egészen másról szólt... Jézus, amikor erőtlén volt, amikor ott állt Pilátus előtt, akkor is, ott is: Ő volt az Úr! Mégpedig az Egyetlen, az Alfa és Ómega; a Kezdet és a Vég!

A Szentlélek Isten nem csak egy irányba, Krisztusra mutat, hanem egy felé vezet; elvezet a közösségbe. A „víz és a vér” hagyományosan a

keresztségre és az úrvacsorára utal. Ezek a sákramentumok sohasem magányos cselekmények, ezekhez közösség kell. A keresztyén közösséget a sákramentumok különböztetik meg minden más emberi közösségtől. Keresztyén gyülekezet, egyház ott van, ahol a sákramentumokat kiszolgáltatják, Isten Igéjét hirdetik és gyakorolják az egyházfegyelmet. Lehet, hogy a látható egyház sok-sok hiányosságtól szenved, mégis ennek az egyháznak kötelékében kell megélni a „víz és a vér” bizonyágtételét. A keresztyén egyház azt a közösséget jelenti, ahol Istent imádjuk, nevéről vallást teszünk, és közösségben vagyunk egymással.

Ezt a közösséget ápolni, építő módon segíteni kell, és nem elhagyni, elfutni tőle. Azt gondolom, hogy a Biblia egy nagyon „tapintatos könyv” Ahogyan a mindenható Isten is igen körültekintően bánik népével, az övéivel. A Biblia bizonyágtétele nagyon keveset ír arról, hogy nagyszombaton milyen is lehetett a tanítványoknak ismét találkozni egymással. A szerteszét futó, Jézust elhagyó tanítványok képe megelevenedik szemünk előtt... Azoké a tanítványoké, akik a templomórság láttán elfutottak a Gecsemáné kertből... A szétszaladt tanítványoknak azonban egyszer meg kellett állniuk. Vissza kellett térniük oda, ahol együtt voltak Jézussal. Mit gondolunk, milyen érzés lehetett a tanítványoknak először szembenézniük egymással? Mik lehettek az első szavak? Félelmetes érzés erre gondolni! Csak egy vigaszuk volt, a feltámadott Krisztussal történt viszontlátás! Minden önvádat, minden válságot – e közösségen belül – ez a találkozás oldott fel! Mert Jézus nem csak feltámadt a halálból; Nagypénteken mindenkinek megbocsátott!

Az egyházat nem elhagyni kell, hanem jobbra, hitelesebbé, élhetőbbé tenni! Nem lehet azt hinni, hogy az előttünk járt nemzedékek munkájából majd „ellesszünk valahogy...” Nem lehet előre örülni annak, hogy ma minden jó, tele a templom, működik minden, semmi gond: ez így lesz, akár öt-tíz-száz év múlva is... Tenni kell, mégpedig azt, ami épít, ami segít. Egy kedves és tanúságos példa ehhez. Egy egyházi képzési központban, az előadások szünetében valaki hangos szóval ecsetelte, hogy milyen minta értékű az élete. „Nem nézek TV-t, nem dohányzom, nem járok színházba...” A hosszúra nyúlt

felsorolás végén, az egyik hallgató, akit kissé zavart ez a magamutogatás, csendben kérdezett valamit...”Azt már hallottuk, hogy mi az a sok minden, amit „nem-tesz-meg”! Most már szívesen vennénk, ha arról is beszélne, mi az, amit „meg-tesz”: másokért, önmagáért, Istenért?” Bizony nagy lett a csend... Tehát, nem az a feladatunk egy közösségen belül, hogy listákat gyártsunk: milyen kíválóak vagyunk, sokkal inkább az, hogy megtegyük, ami örömet okoz, ami meggyógyít emberi életet. Egy közösséget elhagyni, kilépni valahonnan: igen könnyű dolog! De sokszor ahhoz kell az igazi erő, hogy maradjunk!

A keresztyénség egy győztes közösség. Nem úgy győztes, ahogyan a külvilág látja, hanem úgy, ahogyan Isten szemében, az Ő mértéke szerint az. Épp ezért a keresztyén közösséget nem elhagyni kell, mert ennek a közösségnek, az egyháznak van győzedelmes – azaz üdvösséges jövője: *„Mert minden, ami Istentől született, legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.”* (1Ján 5,4)

Kedves Testvérek! A kérdés ott lehet a szívünkben: milyen egységről beszél János első levele? Ez az egység nagyon világos. Akár a „vízre”, a keresztségre, akár a „vérré”, az úrvacsora jegyeire gondoljunk, azt kell látnunk: mindez egyetlen jónak, ugyanannak a jónak a kifejezésére szolgál, ez Isten kegyelme. Az a kegyelem, mely által ma is közel kerülhetünk Hozzá, és Fia által, Isten Atyánknak szólíthatjuk. A Lélek közössége elvezet Hozzá, hogy Benne és Általa: megújuljon életünk, és megújuljanak közösségeink. Ámen

Utóima: *Urunk, Istenünk! Légy áldott az ünnepért! Köszönjük, hogy a pünkösdi Lélek ma is áldások közelébe vezeti azt, aki nyitott erre és kész elfogadni a Lélek ajándékait. Hadd legyünk mi is ezek között. Kérünk, adj vágyakozást szívünkbe Krisztus után. Vezessen el a mai ünnep a Vele való közösségbe. Hadd lássuk felragyogni életünkben az Ő ajándékait: a megváltás és bűnbocsánat csodáit. Adj nyugalmat nekünk, a mindennapi fáradtságoktól, gondoktól. Hadd érezzük, hogy mi a te néped tagjai vagyunk, és mint ilyenek: győztesek is! Győztesen a bűn és az életet romboló erők felett: mint Krisztus követői járjunk a*

*világban. Így áld meg: családjainkat, házunk népét! Áld meg
egyházunkat, benne minden egyes gyülekezetet. Adj megmaradást és
növekedést, lelkeket gyógyító ébredést. Légy velünk kegyelmesen.
Ámen*

Más emberré leszel
Zsoltos Tibor (Debrecen)

Lekció: Apostolok Cselekedetei 2:1-13.

Előima: *Urunk, Istenünk! Pünkösöd ünnepén miért másért is könyöröghetnénk hozzád, mint a Szentlélek ajándékáért. Kérünk, jöjj hozzánk egészen közel és Lelked által szólíts meg bennünket!*

De add, hogy mi is készek legyünk a Veled való találkozásra. Mi most eljöttünk ide, ebbe a neked szentelt hajlékba ezen az ünnepi délutánon. Megtettük az első lépéseket, de segíts bennünket, hogy ne elégedjünk meg ennyivel, hogy ne álljunk meg itt. Te segíts tovább bennünket a feléd vezető úton. Vezesd a gondolatainkat, az érzéseinket úgy, hogy készsé legyünk a Tőled való tanulásra.

És azt kérjük, hogy Te is légy hű a magad ígéretéhez! Szentlelked erejével szólj bele az életünkbe és formáld azt! Légy jelen közöttünk és a Te ígéd úgy szóljon hozzánk, hogy amit mondasz, az a szívünkig érjen.

Szentlélek Úristen! Szólj hozzánk, mert szolgálid hallják a Te szót!

Ámen.

Textus: „*Akkor megszáll téged is az Úr lelke, velük együtt prófétai révületbe kerülsz, és más emberré leszel.*” **1. Sámuel 10:6**

Kedves Testvérek!

Mindig azokat a dolgokat a legnehezebb szavakba öntenünk, amelyek nem látható módon, hanem a világtól elzártan, belül a lelkünkben, a szívünk mélyén történnek meg velünk. Nehéz megfogalmazni igazán azt, hogy mit érzünk akkor, amikor örömünk van, vagy amikor fájdalom, csalódás vagy bánat ér bennünket. A bensőnkben végbemenő történések a külső szemlélő számára

legtöbbször szinte észrevehetetlenek, de legalábbis nagyon sokszor érthetetlenek maradnak.

Isten Szentlelke is belül, a lelkünkben munkálkodik, ott alakít, és formál bennünket, ha engedelmeskedünk neki.

Éppen ezért nehéz szavakba önteni a Szentlélek csodáját, mert Ő legtöbbször csendben, szinte észrevétlenül munkálkodik bennünk. Nemcsak nekünk, ma élő embereknek jelent ez problémát. Több ezer évvel ezelőtt maguk a szentírók is küszködtek a szavakkal. Az első pünkösd történetének a leírásában ezért olvashatunk olyasmit az Isten Lelkéről, hogy „szélrohamhoz hasonló zúgás” vagy „lángnyelvek” megjelenése.

Sokszor még Bibliával a kézben is nehéz valami érvényeset és érthetőt mondani Isten Szentlelkéről. Az az ószövetségi idézet, amelyet most hallottunk, Sámuel próféta szájából hangzott el jó három ezer évvel ezelőtt. Azután mondta el Sámuel ezek a szavakat, miután Isten utasítására királlyá kente Sault, Izrael első királyát. Elmondta neki, hogy mi fog vele történni a hazafelé vezető úton. Prófétákkal fog találkozni, akik „prófétai révületben lesznek”, és akkor maga Saul is beáll majd közéjük és ő is révületbe fog esni. Ha ebből az egyetlen mondatból akarunk valamit megérteni a Szentlélek titkából, akkor úgy hiszem, hogy ez az ige először inkább összezavar bennünket, mint megvilágosít. Ami pedig igazán furcsán és érthetetlenül cseng itt a számunkra, az a „*prófétai révület*”. Ez valami szokatlan, tőlünk idegen dolog. Valóban így adatik az Isten Szentlelke a mi számunkra is? Révületben, extázisban?

Egyetlen dolgot kell itt jól megértenünk. Isten dolgainak a megismerésében is van az idők folyamán egyfajta tisztázódás, letisztulás. Kezdetben valóban úgy gondolta Isten választott népe, hogy kell valamiféle önkívület ahhoz, hogy az Isten üzenete, az Ő Lelke elérjen hozzánk. Mi azonban ebben a kérdésben – ahogy minden másban is – nem a kezdetek gyakorlatát tartjuk magunkra nézve érvényesnek, hanem azt, amit „hitünk középpontjától”, magától Jézustól tanulunk. Ő pedig ha az Isten Lelkéről szólt,

sohasem emlegetett semmiféle önkívületet vagy extázist, mint követendő gyakorlatot. Ezt tehát nekünk sem szükséges tennünk.

Van ennek a Sámuel által kimondott mondatnak egy másik, hiszem, hogy a mi számunkra is érvényes részlete. Jóval Jézus előtt fogalmazták, mégis mondhatjuk azt, hogy Jézus szellemében mondták. Ez pedig így hangzik: *„Akkor megszáll téged is az Úr lelke, ... és más emberré leszel.”*

Ha valamelyik szentlelkes mozgalom híve olvassa ezt az ígét, akkor ő minden bizonnyal erre a szóra fogja tenni a hangsúlyt, hogy „mássá” leszel. Ha Isten Lelke megnyugszik rajtam, akkor ott valami látványosan „mássá” lesz, szenzációsan, fantasztikusan, csillogóan mássá. És valahol talán éppen ezért van olyan sok gond a keresztyén emberek fejében a Szentlélek körül, mert az az elképzelés, hogy Isten Szentlelke az valami bonyolult, nehezen hozzáférhető, csak a kiválasztottaknak fenntartott, érthetetlen valóság.

Holott ennek éppen az ellenkezője az igaz. Nem egyszerűen csak „mássá”, az addigi önmagamból kifordulva, látványosan, szenzációsan újjá leszek, akinek már szinte semmi köze a korábbi önmagamhoz, hanem „más emberré” leszek. Ha az Isten Szentlelke munkálkodik bennem, akkor én „más emberré leszek”. Ember maradok továbbra is, de Isten Lelke által jobb, emberségesebb, igazibb emberré leszek. Ez a Szentlélek igazi munkája bennünk mindenkor, amikor Ő irányítja az életünket.

S, hogy ez mennyire így van, azt szeretném egy egyszerű bibliai példán szemléltetni. Ez a példa pedig a jól ismert jézusi történet, az irgalmas samaritánus példázata lesz. Ebben a történetben egy félholtra vert emberről hallunk, akit az úton rablók támadnak meg, kirabolnak és eszméletlenül a sorsára hagynak. Előbb két egyházi ember megy el mellette: egy pap és egy lévita, de mindketten a sorsára hagyják a szerencsétlent. Harmadjára egy samaritánus érkezik a helyszínre, aki „amikor odaérkezett hozzá és meglátta, megszánta; odament, olajat és bort öntött sebeire, és

bekötötte azokat. Aztán feltette őt saját barmára, elvitte egy fogadóba, és ápolta” (Lukács 10: 33-34).

A Jézus által elbeszélte példázatot egy „törvénytudóval” való beszélgetés előzi meg a Lukács evangéliumában. A törvénytudó azért keresi fel a Mestert, mert egy kérdésre akar választ kapni. Ez a kérdés pedig így hangzik: „Ki a felebarátom?” Erre a kérdésre adandó válaszként mondja el aztán Jézus az irgalmas samaritánus történetét. Mi most vizsgáljuk meg egy másik szempontból ezt a példázatot, és ennek megfelelően változtassuk meg az eredeti kérdést a történet előtt. Tegyük fel a kérdést így: „Ki cselekszik ebben a történetben Szentlélek által?” „Hol nyilvánul meg Isten Szentlelke, kinek a cselekedetében?”

Nem nehéz megtalálni a helyes választ. Természetesen a samaritánus az, akinek a tetteiben Isten Lelkének a jelenlétét érezhetjük. És azt sem nehéz kitalálnunk – hiszen maga a bibliai szöveg segít bennünket a jobb megértésben –, hogy mi mehetett végbe ennek az embernek a lelkében. *„Meglátta, megszánta”* és bekötötte a sebeit. Ki ne érezte volna már közülünk is ezt az érzést? Az ösztönös részvétnek, a sajnálatnak az emberi érzését, azt, hogy a bajba jutott szerencsétleneken segíteni kell, amennyire az csak az erőnkől kitelik.

Ebben a példázatban ott van munkában Isten Szentlelke, ahol ez az ösztönös részvét a szerencsétlen ember iránt cselekvéssé válik. Segíteni a bajba jutott emberen, ez már a Szentlélek Isten munkája az életünkben. Ilyen egyszerű lehet ez: hallgatni a belső hangra, s tenni azt, ami emberileg tehető. Elemei fokon ilyen egyszerű a Szentlélek „tudománya” a gyakorlatban. Hallgatni erre az egyszerű belső hangra, ami ilyenkor mindig megszólal bennünk, s ennek nyomán cselekedni.

Ne fejezzük be itt még a példázat elemzését. Azért, hogy jobban megértsük a lényegét az első kérdésünk mellé tegyük még fel egy másodikat is. Ezt pedig így fogalmazhatjuk meg: ahol nem a Lélek vezetése alatt cselekszenek ebben a történetben, ott mi történik?

Nem nehéz ebben az esetben sem kitalálnunk, hogy mi ment végbe a két egyházi ember lelkében. A pap és a lévita minden bizonnyal ugyanazt a részvétet érezhette, amit az irgalmas samaritánus is, csak ők mégsem engedelmeskedtek ennek az isteni sugallatnak.

Ki tudja, hogy a számtalan megfogalmazható ellenérv közül melyik kiabálta túl lehangosabban a „*halk és szelíd hangot*”. Lehet, hogy azt mondták magukban, hogy templomi szolgálatra készülve, nem válhatnak tisztátalanná. A véres ember megérintése tisztátalanságot vont maga után a törvény szerint, aki pedig tisztátalanná vált, az egy meghatározott ideig ezután nem végezhetett papi szolgálatot. De lehet az is, hogy „komolyabban” teologizáltak mindketten és úgy gondolkodtak, hogy ez az ember nyilván valami Isten ellen elkövetett nagy bűnéért nyerte most el a méltó büntetését. Ha pedig ez így van, akkor nekünk sem kell rajta segítenünk.

Talán a felhozott példából érezzük is már, hogy igazából nem az Isten Lelke a bonyolult. Bonyolítani a dolgokat általában mi szoktuk azzal, hogy megmagyarázzuk magunknak, hogy miért nem tesszük a kézenfekvő jót, hogy kifogásokat keresünk a magunk számára, hogy Pilátushoz hasonlóan mossuk a kezeinket. Mi vagyunk általában bonyolultak és mi szoktuk összekuszálni a szálakat. Isten Szentlelke egyszerű, józanságnak és az igazságnak a Lelke (2. Timóteus 1:7.)

Egy egyszerű – bár talán kissé furcsa – képben érthetjük meg igazán azt, hogy mi is zajlik le sokszor a gondolataink szintjén, amikor Isten Lelke megérint bennünket. Képzeljünk el egy finom selyemből készült vadonatúj, hófehér ruhadarabot, talán egy kendőt, amit egy gyári gépsor jól megolajozott gépének a fogaskerekei közé beejtünk. A fogaskerekek között ez a fehér selyemkendő teljesen tönkremegy, mindenestül használhatatlanná válik. A fogaskerekek apró darabokra tépik szét a kendőt, a kerekek között lévő olaj befeketíti a megmaradt foszlányokat is úgy, hogy az eredeti selyemkendőt többé már fel sem lehet ismerni. Ez történik sokszor velünk is: az Isten Lelkének érintései a mi önző gondolataink „fogaskerekei” között a felismerhetetlenségig tönkre mennek.

Miután Jézus elmondta az irgalmas samaritánus példázatát, arra bízta az őt megkérdő törvénytudót, hogy „*menjen el és ő is hasonlóképpen cselekedjen*”. Adja a Szentlélek Úristen azt, hogy ez a mostani pünkösdi ünnepségünk is abban erősítsen meg bennünket, hogy elmenvén otthonainkba, a hétköznapijainkba, mi is ahhoz hasonlóan cselekedjünk, ahogy az irgalmas samaritánus cselekedett.

Ámen.

Utóima: *Urunk, köszönjük azt, hogy Te most is szóltál hozzánk és tanítottál bennünket. Segíts minket abban, hogy helyesen értsük a Te Lelkednek titkát. Add, hogy ez a Lélek bennünk is lakozást nyerjen. Tégy bennünket érzékennyé arra, hogy a sok bennünk kergetőző gondolat között felismerjük a Lélek legtöbbször „halk és szelíd” hangját. Adj erőt, hogy újra és újra engedelmeskedjünk ennek a Tőled jövő szónak.*

Így áldj meg bennünket, szeretteinket, ezt a gyülekezetet minden tagjával együtt. Tégy bennünket erőssé a Te szolgálatodban. Ez a világ, ha nem is akar Rólad tudni, valójában mégis „sóvárogva várja az Isten fiainak a megjelenését”. Munkálkodj bennünk úgy, hogy mi is az „Isten fiai” lehessünk, akik a maguk egyszerű módján, de mégis több emberséget, több jóságot és szeretetet viszünk bele ebbe a békétlen világba. Szentlélek Úristen, szentelj meg bennünket és áldalunk ezt az egész világot. Ámen.

A feltámadott Jézusra mutató Szentlélek

Katona Béla (Nyíregyháza- Kertváros)

Lekció: ApCsel 1,4-8

Előima: *Egyház Ura, Jézus Krisztus! Magasztalunk, hogy Te jelekkel és csodákkal, sokféle erővel és a Szentlélek ajándékaival áldottál meg bennünket, hogy egymásra találjunk, hogy Rajtad keresztül Isten népévé formálódjunk. Üdvösségünk Uraként hódolunk Előtted, és áldjuk háromszor szent nevedet!*

Áldunk örök szándékodért, hogy Te nem magányos keresztyéneket akarsz magad mellett tudni, hanem mindenkor közösségre hívsz magaddal és egymással. Örül a mi szívünk, hogy belevontál minket is ebbe a közösségbe. Köszönjük Neked, hogy a mi nyelvünkön is hangzanak nagyságos dolgaidról az ígék, és hallhatjuk, befogadhatjuk örömhíredet.

Tanítgass, nevelj minket is, hogy átragyogjon Isten valósága a jogi szervezeten, a régi szertartásokon, a máshol is előforduló életszabályokon, s legyen otthonná, hajlékká, tápláló-nevelő-befogadó létté a gyülekezeteink sora szerte a nagyvilágban. Fordítsd vissza áldásodat gyülekezeteinkre, amelyek áldanak Téged, és szolgálnak Neked adottságaik szerint.

Munkáld közöttünk a szentek egyességét és végy el a szívünkéből minden szűkkeblűséget, féltékenységet, szektás gondolkodást. Adj méltó egyházkormányzókat, hűséges presbitereket, aktív gyülekezeti munkatársakat, hogy készséggel és örömmel, a többi tag javára és üdvösségére egészen odaszánjuk magunkat a Te szolgálatodra. Hallgass meg bennünket, Urunk! Ámen

Textus: ApCsel 2,1-8. 12-24. és 36

Kedves Testvérek! Pünkösöd van. Húsvét után vagyunk 50 nappal. Egyházilag csekélyebbnek tűnik ez az ünnep, mint akár a karácsony, akár a húsvét. Nincs akkora felhajtás, nem csöpög a csapból is az, hogy pünkösöd van. Csendesebben és a legtöbb gyülekezetben kevesebben ünneplünk, mint a másik két nagy ünnepen. Pedig

jelentőségét tekintve nem mondhatjuk kisebbnek, kevesebbnek a pünkösdöt sem a karácsonynál, sem a húsvétnál. De nézzük meg, hogy mit is ünneplünk ilyenkor! A Szentlélek kitöltetését, eljövételét. Megtörtént, amit Jézus mondott: *vesztek erőt, amikor eljön hozzátok a Szentlélek és lesztek nekem tanúim...* Eljött a Szentlélek, a tanítványok erőt kaptak és tanúskodni kezdtek... De még nem szeretnék ennyire előrerohanni az Igében.

Ami először is feltűnt számomra a pünkösti történetben az az, hogy a tanítványok *együtt voltak*. Igeszakaszunk elején, és a végén is olvashatjuk ezt a megjegyzést. Apróság, mégis nagyon fontos. A Krisztus követőinek egyik fontos feladata együtt lenni, egymás mellett lenni, egymást erősíteni, egymás hite által épülni. Egy *Spurgeon* idézet jut eszembe, mely így hangzik: *Isten népének természete megkívánja, hogy összetartsen és közösséget ápoljon. A fenevad egymaga kóborol az erdőben, a juhok nyájba tömörülnek.* Krisztus mindenkori tanítványai **összetartó közösség** kell, hogy legyenek. Olyanok, akik figyelnek egymásra, akiknek számít a másik, akik örülni akarnak az örülőkkel és sírni a sírókkal. Akik nem önös érdekeiket tartják szem előtt, hanem közösségben gondolkodnak és élnek az életüket.

Pünkösdkor és a pünkösdöt követően is, ilyen képet kapunk a tanítványi seregről. Ekkor már nem széthúznak, nem a saját érdekeiket tartják szem előtt, hanem a Krisztusról szóló örömről továbbadását, minél többekhez való eljuttatását. Együtt vannak, és már nem szomorúak, mint Jézus halálát követően közvetlenül, de még a feltámadását megelőző időben, hanem várják az Úr ígéretének beteljesedését: a Szentlélek eljövételét. Mindez meg is történik nem akármilyen jelenségek kíséretében: szélrohamhoz hasonló zúgás támad, lángnyelvek jelentek meg, melyek szétoszlottak és leszálltak mindegyikükre, majd különféle nyelveken kezdtek beszélni és a több ezres sokaságból mindenki a maga nyelvén hallotta és értette az elhangzottakat. A reakció vegyes volt: egyesek álmélkodtak, rácsodálkoztak ezekre az eseményekre, mások gúnyolódni kezdtek. A tanítványok, akik megkapták a Szentlelket, Isten Lelkét valóban erőt vettek, erőt kaptak az Úrtól. Bátran kezdtek tanúskodni Jézus

Krisztusról. A nagypénteki eseményeket félve, szorongva átélő tanítványok, Isten Lelkének ereje által bátran állnak ki egy hatalmas tömeg elé és tesznek bizonysgot az Úr Jézusról.

Szeretném kiemelni Péter pünkösdi prédikációjának néhány mozzanatát! Először is elmondható, hogy ez egy nagyon *bátor igehirdetés* volt. Nem azt mondta, amit a hallgatóság hallani óhajtott, ami szívmelengető lett volna, hanem azt, amire az Úr Lelke indította. Isten mindenkori szolgálóinak ez a feladata: az Istentől rájuk bízott üzenet továbbadása. Ez az üzenet nem mindig tetszik az emberi füleknek és szíveknek. De az Ige szolgálóinak nem ezt kell nézni, hanem Isten Lelkének vezetésére figyelve a rájuk bízottakat kell átadni. Így tett Péter is, amikor elmondta ezt a prédikációt pünkösdkor.

Ma is bátor, Istennek tetsző, az Ő üzenetét elkérő és átadni szándékozó igehirdetőkre van szükség. Ugyanis az igehirdetések „eredményessége” nem az igehirdető személyében, retorikai képességeiben rejlik. Ahogyan ott van egyik énekünkben: *Ha nem te szólsz Uram, a szó fölig, ha érhet, de szívig nem mehet, de szívig nem mehet.* Egyébként pedig Isten ígéretére kell tekintsenek az ő kiválasztott és elhívott szolgálói, mert az Úr azt mondja Igéjéről, hogy *nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem.* (Ézs 55:11)

A következő fontos megállapítás, hogy Péter pünkösdi *igehirdetésének középpontjában Jézus Krisztus állt.* Mert a Szentlélek Jézusra mutat. Az Ő szenvedésére, halálára és feltámadására. Mi közünk lenne Jézus szenvedéséhez és halálához – kérdezhették volna a hallgatók, amikor Péter egyértelműen azt mondta, hogy ti feszítettétek keresztre. Mi? Ott se voltunk! – mondhatták volna kiakadva, felháborodva. De nem tették, mert megértették, hogy Jézus szenvedéséhez és halálához nagy mértékben közük van. Az ő bűneik is hozzájárultak ezekhez az eseményekhez.

Nekünk is ugyanígy kell látnunk saját életünket. Nem mondhatjuk, hogy ugyan, mi közöm lenne Jézus golgotai szenvedéséhez, halálához, mert igenis, nagyon sok közünk van hozzá: a mi bűneink juttatták oda őt. A mi bűneink miatt halt meg. Értünk,

helyettünk, miattunk szenvedett. De ezt csak a Szentlélek bennünk való munkája által érthetjük meg és vallhatjuk. Ha ezt nem hisszük és nem valljuk, akkor Isten Lelke még nem érintette meg szívünket, akkor még a kárhozat felé tartunk.

Azonban Jézus nemcsak szenvedett és meghalt, hanem fel is támadt a halálból. Ez pedig Péter pümkösi igehirdetésének következő figyelemre méltó gondolata. Isten feltámasztotta az Ő egyszülött Fiát, Jézust a halálból, mert *lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa Őt*. Miért volt lehetetlen? Azért, mert csak a feltámadás hitelesíthette Jézus kijelentéseit, csodáit. Jézus feltámadás nélkül egy mártír, semmi több. Egy nagy tanító, egy remek erkölcsi tanító-mester. Semmi más. De ő nem ezért jött közénk, hanem, hogy megváltson bennünket, hogy a bűn és a halál nagy kérdéseire választ adjon. Az előbbire a bűnbocsánat, az utóbbira a feltámadás a válasza.

Péter pedig bátran hirdeti, hogy ő és a többi tanítvány a feltámadás tanúja. Előzetesen ők se hittek ebben, de látták a feltámadott Jézust, beszéltek is vele és tudják, hogy mit bízott rájuk élő Uruk mennybemenetele előtt nem sokkal. Pümköskor tehát egy húsvéti igehirdetés hangzik. Megkerülhetetlen téma a feltámadás a Krisztus-követők számára, mert valójában ez az alapja annak, amit hiszünk és vallunk. Enélkül hiábavaló a Jézusba vetett hit, az imádság, minden igehirdetés.

De nem utódainkban támadunk fel, nem születünk meg halálunk után újra és újra, hanem egyszeri földi életünk az örökkévalóságban folytatódik, annak is azon részén, ahogyan itt döntöttünk: az örök élet, vagy az örök kárhozat lesz osztályrészünk. A hívő ember tanú. Jézus tanúja. Te hol, hogyan, kinek tanúskodsz a feltámadott Jézusba vetett hitedről? Tudják ezt családod tagjai? És a barátaid, munkatársaid, szomszédaid?

Péter Jézusról, mint Messiásról, Megváltóról tett bizonyosságot. *Úrrá és Krisztussá tette Őt az Isten, akit ti keresztre feszítettetek* – mondta teljes bizonyossággal. Hangsúlyos ebből az a bizonyosság, ami tetten érhető Péter szavaiban. Meginthathatatlan bizonyosság, meggyőződés hatja át szavait. Bátorság, erő, hit árad

minden mondatából. Nem titkolja el a rábízott üzenetet, mely szerint az évezredek óta Messiás-várásban élő zsidóság számára eljött az Úrtól küldött Szabadító Jézus személyében.

De nemcsak a zsidóság számára, hanem a világ valamennyi népe és embere számára is. A mindenkori embernek tisztáznia kell a Jézushoz való viszonyát. Mit jelent neked Jézus? Kicsoda neked Jézus Krisztus? A válasz az örökkévaló sorsát határozza meg az embernek. Mert vagy személyes Megváltód, akiben bűnbocsánatot, örök életet kapsz hit által Istentől, vagy nem jelent különösebben sokat számodra Jézus, de akkor Isten előtt elveszett – még elveszett – az életed. Hogy ki neked Jézus, azt te tudod, a válasz a szívedben van.

Mindenesetre senki sem mondhatja azt, hogy Jézus Krisztus Úr, csakis a Szentlélek által. Engedd hát, hogy Isten Lelke megérintsen, munkálkodjon benned, és Ő az örök életre vezet Jézus Krisztus által. Ámen

Utóima: *Isten Szentlelke! Hálaadással borulunk eléd, aki közel jöttél hozzánk és közel hoztad szívünkhöz az Úr Jézus golgotai áldozatát és feltámadását. Nélküled ezeket az eseményeket nem sokba néznénk, általad viszont nemcsak az egyház, hanem a saját életünknek is az alapjává lehet. Sőt, ha nem lesz azzá, akkor homokra építünk. De magasztal szívünk, mert Jézusra mutatsz, aki által bűnbocsánatunk, örök életünk van.*

Isten élő Lelke jöjj és áldj meg, vezess bennünket az igazság útján! Add, hogy az olvasott és a hallgatott Ige mindig eljusson a lelkünkig és elérje azt, ami a Te szándékod vele. Köszönjük, hogy általad láthatjuk Jézust Megváltónknak, a Te munkád nyomán lesz a golgotai szenvedése és halála értünk, helyettünk való áldozattá, feltámadása pedig a mienkre előremutató boldog reménységgé.

Hálát adunk az Ige üzeneteiért. Azért, hogy magunkra vehetjük azt, amit elkészítettél számunkra. Köszönjük a gyülekezet közösségét. Szeretnénk rád figyelő, összetartó, téged szolgáló közösség lenni, akik el akarják vinni az örömmüzenetet azoknak, akik még nem tudnak róla. Munkáld bennünk és áldd meg a bizonyágtevés feladatát, a lélekmentés szolgálatát! Ámen